

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja IV. évf. I. szám 2016. január hónap

„Beteg voltam és meglátogattatok...”

Ismét elsőpénteket jelez a naptár. Temérdek teendő sorakozna, de nem várhatnak ők. Ők, akik az egyház kincsei. Védőszentem, Szent Lőrinc diakónus és vértanú nevezte őket így, amikor a helytartó ráivallt, hogy adja elő az egyház értékeit. Minden beteglátogató körút lelkigyakorlattal ér föl. Más és más életút, más öröm és más fájdalom.

Az első portánál a csengetésre bohókás tacsókutyá rohan elélem. Ott cikázik körülöttem, amíg a terasz ajtajához érek. S máris élém villan olvasmányélményem arról a keresztyén testvérünkről, aki halálos betegen, az Úr szabadítását várva igencsak megrettent: vajon mi vár rá odaát. Mire számíthat a „függönyön túl”. Testvére, aki a hitben is testvére volt, becsempészte a kórházba hűségese puliját. Amikor kinyílt a kórterem ajtaja és az eb észrevette a betegségtől egyre csak kókadozó gazdiját vidáman ugrott a betegágy takarói közé. – Kérdezted, mi történik majd velünk a fényen túl? –szóltotta meg a beteget látogatója. - Pontosan ez. Így ugrunk majd mi is Gazdánk ölébe!

Ez a nyirkos, hűvös idő alaposan próbára teszi hörgőimet. Csúnyán köhögök. Szájmaszkot húzok, mert nem akarok megfertőzni senkit. Legnagyobb meglepetésemre a következő lakásba toppanva a néni szájkendőben fogad - Tiszteleendő Úr, meghültem kissé, s nem akartam ártani önnek. Látom, mindegyikünk a másikra akart vigyázni. – mondja és szemében az összetartozás öröme csillan. Pál rómaiakhoz írt levele idéződik föl bennem: „Szeressetek tettetés nélkül, irtózzatok a rossztól, ragaszkodjatok a jóhoz. A testvéri szeretetben legyetek gyöngédek egymáshoz, a tiszteletadásban előzzétek meg egymást. (Róm 12,9-10)

Lépcsőház... A régi, fakó linóleumot praktikus, tetszetős járólapra cserélték. Minden fordulónál lábtörlő és az ajtó előtt is külön-külön. Mennyi próbálkozás, hogy a piszkot, szennyet kirekesszük hajlékunkból. Mennyi fáradság, hogy a kuckónk nett, bacilusoktól, atkáktól mentes legyen. Vajon a lélek bacilusai ellen ugyanilyen következetességgel védekeznek az itt lakók? Amikor a rohanó élet kitermeli a maga „salakanyagát”, miképp szabadul meg tőle az itt lakó 10-12 család? „Uram, add, hogy ők is Rád találjanak és fölismerjék:

nálad a szabadulás és nálad a béke. Célt, értelmet csak Te adhatsz kérész életünknek.”

Ünnepek előtt mindig több helyre viszem a Legszentebbet. Ilyenkor valahogy „megsűrűsödik” a levegő, érzik az emberek, hogy „Isten lépked a kert alatt”. Ennél a néninél nem jártam még. Kedvesen invitál, hellyel kínál és a gyónását is szépen elvégzi. Majd derült arca hirtelen borongósra vált és szabódni kezd: „Aranyoskám, én szívből örülök, hogy eljött hozzám, de én fizetni nem tudok!” Meghökkenek. – Lelkem, nem is kell fizetnie semmit. Hová gondol? A mi Megváltónk már mindent megfizetett. A mi nagy Tanítónk, Pál ezt írja az efezusiaknak: „Őbenne nyertük el a megváltást a vére árán, és bűneink bocsánatát bőséges kegyelme folytán, amelyet végtelen bölcsességében és megértésében gazdagon árasztott ránk.”

Mindig nehéz megszólalni, amikor még friss a gyász. Emberlétünk néhány különösen szívszorító eseménye szinte lezárja ajkainkat. Mi vigasztalót, mi bölcsét mondhatunk egy fiát gyászoló anyának? Maga a lelkipásztor is vívódik ilyenkor. Ki tudja miért, a Mindszenty bíboros életéről készült, megrendítő erejű *Devictus vincit* című film egyik jelenete sejlík föl bennem hirtelen. Az a pillanat, amikor a Hercegprímás nyugtatgatja édesanyját elfogatása előtti, utolsó együtt töltött karácsonyukkor. Patkós Irma, aki a bíboros édesanyját alakította, könnyeivel küszködve így fordult fiához: „...én majd a Fájdalmas Szent Szűz nyomán járok nehéz keresztútjain.” Lehet az ilyen csapást másképp és máshogy elhordozni? Nem gondolom.

Mozaikok egy „körút” emlékeiből... Mozaikok, amikor látszólag magam osztogattam időt, jó szót, vigasztalást. Pedig a megajándékozott magam vagyok. Valahogy másként tolnak ajkamra az esti litánia akklamációi: Jézus Szíve, minden dicsőretre legméltóbb Szív, Jézus Szíve, minden szív királya és központja, Jézus Szíve, amelyben a bölcsesség és tudomány összes kincsei megvannak – irgalmazz nekünk!

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Gárdonyi Géza

A HÓPEHELY

A föld az éjjel csonttá fagyott. A nap is mintha fázott volna, nem mert kibújni a felhők közül. Csak egy tányérforma világos foltról látszott, hogy merre jár.

Reggel nyolc óra felé mintha egy fehér tollpíhécske szállt volna el az ablakom előtt. Aztán egy második, harmadik fehér pehely. Aztán bő omlásnak indult nagy kavargó pelyhekben a szürke felhők terhe: az első hó.

Az ablaknál álltam és pipáztam. A kis kapu megkattant. A folyosón a gyerekcsizmák sűrűn kopogtak.

- Esik a hó! - kiáltozták egymásnak odakünn -, kiszakadt a Jézuska dunnája!

A Barcza gyerek ki is nyújtotta a kezét, és elfogott egy pelyhet. Be akarta hozni a markában az iskolába.

Hanem itt, hogy engem megláttak, elcsönnesültek. Szótlanul ültek a helyökre. Piros arcok, piros fülek

és egymásra mosolygó szemek. Lám, mindennek lehet örülni, még a hóesésnek is!

Az örömük engem is megvidámított. Milyen bohó a gyermek! S micsoda érzékeny a lelke minden változás iránt! Az ő lelkük olyan, mint valami finom kis gép, amely erős munkára nem való, de minden csekélységre megperdülnek a kerekei. Nekik merőben más a világuk, mint a miénk. A mi nagy dolgaink nekik semmiségek, és amik nekünk semmiségek, azok nekik a nagy valamik. A gyermek kacag olyanokon, amiken mi nem is mosolygunk, és sír olyanokon, amiken mi a homlokunkat se ráncoljuk. Egy tintacsepp, egy cserebogár, egy botlás, idegen öltözet: nevet rajta. És sír, ha a tolla elgörbül, ha csúfolják, ha aggódik, ha fázik. Aztán ha sírás közben valami kellemsen hat rá - akkor a könnyein át mosolyog.

Ahogy végigpillantok az iskolán, látom, hogy a második pad elején még mindig üres a hely.

A kis Kovács Rozi ülne ottan, a részeges Alsó-Kovács leánykája. Egy mosolygó szemű fehér egér. Ő az első a padban. Abban a padban ő vizsgálja meg minden reggel, hogy tiszta-e mindenkinek a keze, nincs-e pehely valakinek a haján, és hogy megírta-e mindenki otthon a feladatot? Hát ez nagy tisztesség. A minap egy délután új szomszédot kapott. A fülébe sugdosott és nevetgélt vele. Mit tudnak sugdosni az ilyen kisleányok? Mit mosolyognak? Mit nevetnek?

Semmiségeket.

Meg kellett szólítanom.

A megszólítás nem ritka ügy az iskolában; de aztán másodszer meg ne szólítsam aznap! - ezt is tudják a gyere-

kek. Hanem biz, az én Rozimat annyira izgatta a kedves új szomszéd, hogy másodszer is meg kellett szólítanom. Azt mondtam neki, hogy a tanítás után maradjon az iskolában.

Akkor a mosolygó kék szemek aggódó kék szemekre változtak. Komoly maradt.

Tanítás után kikísértem a kapun a gyerekeket. Egyet sétáltam az udvaron. Aztán visszatértem a fogolyhoz:

Ült a helyén a második padban az első helyen és félkőnyökére támaszkodva aggodalmas arccal nézett ki az égre.

Leültem az asztalomhoz és magam elé szólítottam.

- Gyere ide.

Megállt előttem és lesütötte a szemét.

Nem szólok azonnal. Jobban beszél énnálam a saját szíve.

Oh, mert az ilyen foltos ruhájú kis teremtsnek is éppen olyan a szíve, mint a bársonyba öltözött grófleánykéé. A

gyermekarc meg a gyermekszív. Ezt a teremtő egyenlően porciózta szét az emberek között.

Milyen finom az arca ennek a kis parasztgyermeknek! Milyen nagy, tiszta kék a szeme! Milyen finom vonalú az orrocskája! Milyen hullámos rajzú a kis piros ajaka! S milyen vele született bájos a fejének minden mozdulata! Ha véletlenül párizsi házban születik, gyönyörűsége volna a szalonoknak.

De haj, az emberi lélek is úgy száll a földre, mint a hópehely! A kegyetlen véletlenség idejette őt a részeges Alsó-Kovács hajlékába. A ruhája csak az, ami a nyáron volt: vörös-babos kénszínű karton rékli, és színehagyott kék szoknyácska. Csupa folt és varrás. Cipője meg nincs is. Nem is volt soha. Nem is lesz soha. A havon is meztől fog futni, mint még valami öt társa. S így nő fel hajadonná.

De nekem szigorúnak kell lennem, mert a csöndesség az első törvény az iskolában.

- Mit fogadtál a minap ezen a helyen?

Áll előttem némán, színtelen arccal, szemét lesütötten.

- Jó voltál-e ma? - kértem megint egy perc múlva.

- Nem - rebegi halványan.

- Megérdemled-e, hogy azon a helyen ülj?

- Nem - suttogja alig hallhatóan.

- Hát holnaptól kezdve mást ültetek oda. Mást. Mert én téged nem szeretlek!

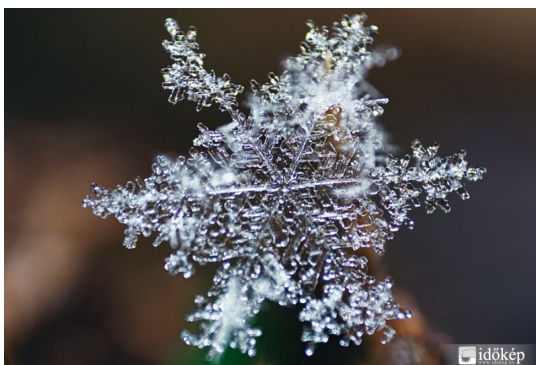
Az arcán nem látszott semmi változás. Én ám tudom, hogy ez a szó úgy szíven csapta őt, mintha vasvesszővel sújtottam volna rája.

Eltámolyog.

Mikor kilép az ajtón, föl is emeli künn a kis rongyos kék vászon kötényt a szeméhez.

Másnap nem jött el.

Egy fiúcska, akit elküldtem az anyjához, azzal a hírral tért vissza, hogy a leánykát reggel, mikor iskolába akart jönni, valami kutya belekergette a patakba, s hogy mikorra hazaért, a ruha zörgősre fagyott a testén.

Hát mondom, így eszembe jutott a kis Kovács Rozi. És nézem eközben a havazást. Nem telik belé negyedóra, már fehér a föld. A virágkórók bundába öltözték. A háztetők fehér paplannal vannak letakarva. A szilvafák olyanok, mint tavasszal, mikor virágoznak.

*

Amióta beteg az a leányka, mindennap elküldök egy gyereket, hogy kérdezze meg a nevemben: hogyan van?

Ma délben a Gál gyerek volt ott. Azzal a hírrel tért vissza, hogy a Rozika már nem tud szólni se.

Fogom a kalapomat, botomat. Megyek át a patakon, a falu alsó részén. Az úton találkozom Alsó-Kováccsal. Ott támogatja fél vállal a keresztet. A sapkája a hóban, a ködmene nyitva; kilátszik a meztelen melle az inge alól.

- Hát kend most is részeg? - kérdem tőle.

Rám emeli zavaros két szemét és néz. De persze nem lát.

- Én? Részeg? - mondja rozsdás hangon. Inni ittam, de részeg nem vagyok!

- Hiszen alig áll a lábán, szerencsétlen!

- Az se igaz, mer állok! - mondja a mutatóját fölemelve.

- Nem tudja, hogy beteg a leánya?

- Azt is tudom! - mondja a fejével bután bólintva. - Majd meggyógyítja a jaó Isten!

No, ezzel nem lehet beszélni.

Ahogy a kapuhoz érek, visszapillantok rája. Hát már akkor négykézláb áll a hóban. Bizonyosan a süvegét akarja fölvenni.

A leányka ott fekszik az ablaknál. Egy sokszorosan foltozott kockás kék dunyhával van mellig betakarva.

Hanyatt fekszik.

A két keze a dunyhán. A szeme bezárva.

Fekszik mozdulatlanul.

Az anyja ott sírdogál az ágyfejre borulva.

- Ébren van? - kérdezem halkán.

Az asszony bólint:

- Ébren.

A hantomra a leányka fölnyitja a szemét. Mind a két kezét fölemelve nyújtja felém.

Én aztán összefogom mind a két kezét és belesimogatom a tenyerembe.

- Rozika - mondom -, megösmersz, ugye?

Szemének egy mély behunyásával jelzi, hogy ismer.

- Tudom, hogy nem tudsz szólni, de majd tudsz, ha meggyógyulsz.

Istenem, a te sok szomorúságod közt nincs a világon semmi se szomorúbb, mint a beteg gyermek arca!

- Látod, eljöttem - mondom tovább. - Ha én beteg leszek, eljössz-e te is? Meglátogatod-e a tanítodat?

A szeme behunyásával jelzi, hogy eljön.

- A helyeden nem ül ám senki. Nem. Addig, míg fekszel, nem szabad odaülni senkinek. Akkor megint te ülsz ott, Rozika. Te ülsz ottan. Csöndes leszel és szófogadó. A te tanítód mindig szeret téged.

Szomorú kék szeme könnyesen, boldogan néz reám.

*

Az asszony kikísért a kapuig.

- Ne keseregjen - mondom neki. - Az Isten nem fogja elvenni.

- Egyetlen gyermekem - rebegi a szemét a kötényével törülve. - Az ember most is a kocsmában van.

- Már jön hazafelé. Nem lehetne valamit tenni, hogy ne igyék?

- Mindent megpróbáltam. Már szentelt vizet is itattam vele. Nem használt. Aztán lássa, mit gyújtok meg, ha meghal ez a kis teremtés? Elitta az ember a nyáron a szentölt gyertyát, mind a kettőt.

*

Estefelé diktálásra írtak a gyerekek, mikor az ablakom alatt nagy lépésekkel a bakter ment el. A fején fekete bárányszőcsüveg, a szájában füstölgő pipa. Ment a templom felé.

Nem tudtam tovább beszélni. Istenes Imrének intettem, hogy diktáljon tovább. A gyerek fölkel, és egyik kezében a könyvet tartva, másik kezével szokása szerint a tarisznyaszíjat fogdosva diktálta a szavakat.

Egyszer aztán megcsendül a lélekhang. Imre elhallgat.

Az iskolán mintha hús szélfulalom szállana át.

Mélységes csönd.

És minden gyerek elnyíló szemmel bámul fel énrém.

CSILLAGTITOK

Királyi lelkek vannak még a földön.
Királyi lelkek: mert vágyódní tudnak,
És várva várni, hogy a csillag feljön.

és hinni hittel: bús nyomorúságból,
Halálból, bünből lesz szabadulás még.
Sötétlő égen egyszer felvilágol,

fel, új irányt mutatva lábainknak!...
Királyi lelkek vannak még a földön,
de kél-e nékik betlehemi csillag?!

Kicsi jászol örök csodát melenget.
Támad-e csillag vonni és vezetni
sok vágyban égő, bús királyi lelket?

Valaha régen, szentséges nagy éjen
az a csillag, talán egy sötét szív volt.
Megfürdött boldog, betlehemi fényben.

Áttüzesedett. lángkévék sugára
tört ki belőle. s föllívelt az égre,
világot vetni keresők útjára!

...Szeretnék én is Betlehembe menni.
Találni, venni, égni, felragyogni!
Sötétlő égen olyan csillag lenni!

Érintésére híradó sugárnak
hogy elindulnának! Hányan, mindenünnen.
Hiszen sokan csak a csillagra várnak.

Túrmezei Erzsébet

Áprily Lajos:

Fogyó idő

Valamikor így mértem: évek,
évek,
egy idő óta így: napok, napok.
S tán nemsokára napokkal se mérek,
azt mondom: percek és pillanatok.

1966. március 7.

„Annyiszor akartam már beszélni veled,
de nem hagytál időt nekem.

Annyiszor akartam már mondani neked:

"Itt vagyok számodra!"

De Te féltél,

Annyiszor akartam már mondani neked:

"Ne félj, mert én veled vagyok!"

De Te nem hittél nekem,

Hanem távolinak és halottnak gondoltál.

Annyiszor akartam már beszélni veled,

de nem hagytál szóhoz jutni,

hiszen szabadságodban áll,

hogyan eldöntsd,

meghallgatsz-e,

vagy ha akarsz, kikapcsolsz.

Ha kész vagy arra,

hogyan meghallgass,

akkor azt szeretném mondani Neked:

"Örök szeretettel szeretlek Téged."

Akár elfordulsz tőlem,

akár odafordulsz

hozzám:

Szeretlek Téged!

Szeretlek Téged, mert

élsz.

Szeretlek, mert ember vagy.

Szeretlek, mert fejlődsz.

Szeretlek, mert hozzá tartozol a Földhöz.

Szeretlek, mert hely és idő keretei között,

adott helyen és adott időben

kell megvalósítanod magad.

Szeretlek, mert nem élhetsz

remény és hit nélkül.

Örök szeretettel szeretlek.

Rám bízhatod magad.

Van időm számodra.

Bármikor, bárhol, bármilyen gyakran,

Éjjel vagy nappal,

gyere hozzám, ülj le,

nem kell semmit elmondanod.

Látlak.

Ha akarod, beszélhetsz.

Beszélj, kiálts, átkozódj, imádkozz,

imádj, fuss el, gyere újra,

örök szeretettel szeretlek.

Mielőtt a világra jöttél volna,
irántad való szeretetem már működött.

Szeretlek.

Azért maradsz fenn, mert szeretlek.

Nem fogsz meghalni.

Nem semmisítelek meg,

mert szeretlek.

Bármit teszel, veled megyek.

Amint az anya akkor sem hagyja el

gyermekét,

ha az valami rosszat tesz,

Így nem hagytalak el semmilyen esetben sem,

mert szeretlek.

Engedd magad szeretni!

Nyílj meg, engedd, hogy szerethesselek!

Engedd, hogy szerethessenek a dombok,

amelyeket látsz.

Engedd, hogy szerethessenek a hegyek,

engedd, hogy szerethessenek

a virágzó rét,

és engedd, hogy szerethessenek

a forrás vizét.

Engedd, hogy szerethessenek

az emberek,

akik rád mosolyognak,

engedd, hogy szerethessenek

az emberek,

akikkel együtt vagy.

Engedd magadat szeretni!

Engedd, hogy szerethessen a Föld,

és engedd, hogy szerethessenek a csillagok.

Örök szeretettel szerettelek Téged,

embernek fia, ismerem történetedet,

semmi sincs rejtve előlem.

Várom, hogy igent mondj rám.

Nem szeretnék kényszeríteni.

Időről időre áthaladok az úton, ahol jársz,

nem félek, reménnyel telve várok,

hitedre, irántam való bizalmadra.

Semmi részem nincs abban,

ha Te félsz tőlem,

de én, a Te Istened

mindent megteszek azért,

hogy elnyerjem bizalmadat. Ámen."

Martin Gutl

Gondolatok a kapuról

Vértessaljai László SJ jegyzete az irgalmasság szentéve kezdetén a kapuról mint szimbólumról.

December 8-án, kedden Ferenc pápa megnyitja a szent kaput, és belép. Belép a Pásztor, és maga után hívja a nyáját. Belép a Kapun, aki a Krisztus. Ő pedig beteret bennünket az atyai Irgalmasság Házába.

Töprengek, keresem a mélyebb értelmét magának a szónak. Ajtó, kapu, porta...

Lejebb engedem a mérőónt, és sejteni kezdem, hogy mire is szolgált és szolgál ma is a kapu, ami egyfajta „szakadás” a falban, „rés” a folytonosságban, „nyílás” az egészben, másfelől pedig a nyitott kapu ürességét egy bizonyos tömörség, szikla, föld, gerenda, téglá vagy fa fogja közre, helyet adva az átjutásnak.

Ősi indoeurópai neve négy betű, 'prtū', ami eredetileg gázlót jelentett, sekélyes vízen való áthaladást, ahol a túlsó part egyszerűen menedék is volt, „portus”, a kikötő.

Porta és portus. Kapu és kikötő. Ugyanaz a szó, csak a neve más, az egyik a szárazföldi, a másik a vízi kapu.

Kapu, mely határt is jelöl, ez a limes az „innen” és az „onnan” között. Bent lenni, kint lenni, és végül túl lenni. A benső védett tér, az Isten helye, a szent tér, körülkerített hely, amelyet régen körös-körül örök vigyáztak, akiknek szerepét később mozdulatlan oszlopok váltották fel. A „szentet” választották el és különítették el a közönségestől, a profántól. Ebbe a megközelítésbe beleférnek a mi templomaink is, főként, ha alázattal arra gondolunk, hogy őseink mindig félelemmel, Isten iránti borzongó tisztelettel teremtették az Ő számára helyet és benne kaput, a hozzáfutás lehetőségével.

Közösségi „ős-létünk” az Éden, a kert, mely egykor határtalan, fal, limes nélküli volt. Otthon volt benne az ember és az Isten is. Nyitott mindenfelé, éppúgy fölfelé is. „Jaj, az a szakítás onnan a fáról! És menni kellett, már pallos áll a kert oldalán.”

Azóta be akarunk jutni, visszatérni valahogyan. Visszatérni oda, a kikötő biztonságába, amit egyéni létünk ösképe, az anyaméh őriz. Tudatlan őstudás ez, közös emberi kincs, és méghozzá kiirthatatlan.

A kapunak ereje van, hatalma. Elég csak a 3300 éves mükénéi oroszlános kapu roppant súlyára gondolni, ahogy hét méter magasan a belépő fölé tornyosul. Senki nem lép át rajta, csak ösztönösen meghúzódva, vállak közé visszahúzott fővel.

A templom az Isten számára körülkerített hely. Magaslatra építik, de még ott is csak lépcsőn lehet a kapujához jutni. Így vagy úgy, később ezt mintázza az átrium, a templom előcsarnoka, az előhajó – a pronaosz.

A kapu ellentmondásos hely, mert két arca van: kizár vagy bebocsát. Nemhiába áll ott örként a kétarcú Janus istenség! A bezárt kapu a halál, a kiúttalanság jelképe. Ezt a lelkiállapotot idézi föl a 62. zsolttár megrázó verse: „Be vagyok zárva, és nem tudok kimenni, szemem elsorvad a kintől...”

De a nyitott kapu a győzelem, az élet, az otthon jelképe. Az ökeresztény ikonográfia először ilyen értelemben használja a kapu képét. Az ősi kapu a Krisztus-hívók számára a föltámadás jelképe lesz, a sírüreget elzáró kő az új, a megváltott élet kapu-

ja. Ahogy az Isten emberibe lépését, a megtestesülést sem férfierő segítette, úgy azt a követ sem emberkéz hengerítette el. Az Isten műve. Megnyílik a kapu, mert kinyitja az Isten maga. Ezért éneklí a keleti kereszténység nagyszombaton, a sírban nyugvás napján a 62. zsolttárt, mert a halott Krisztussal ki akar jutni a halál kötelékeiből, átlépni az életbe.

A későbbiekben a román kor világában a kapu a Krisztus föltámadásában részesítő keresztiségre utal, mint egy állapotra, melyben a megkereszteltek már részesültek. A 9-10. század táján jelenik meg a keresztény templom kapuja fölött Krisztus mint ítélkező bíró, aki dönt a végleges bejutás felől. A kapu akkor már átvitt értelemben a „domus aeternalis”, az örök otthon képét idézi, és oda bocsát be, a Jelenések könyve mennyei Jeruzsálemébe. Megjelenik a Szűzanya is, aki egyébként maga az élő kapu, gyakran Mihály arkangyallal, aki „mérlegeli” a lelkek súlyát, a bejutás lehetőségét.

Az első szentkaput Szent V. Celesztin pápa nyitotta meg 1294-ben az abruzzói Aquilában. A „perdonanza”, a megbocsátás éve volt az első jubileum az egyház egész történetében, amit 1300-ban követett az első római jubileum, VIII. Bonifác pápa rendeletével.

A sor végén áll Ferenc pápa, aki nemrég Afrikában, a bangui székesegyház szent kapujának megnyitásával egy hete már elővetelezte a december 8-i hivatalos nagy római kezdetet, a vatikáni Szent Péter-bazilika szent kapujának megnyitását. A Közép-afrikai Köztársaság éppúgy nem a világ közepe, mint ahogy Aquila sem volt az. Mint ahogy sem Názaret, sem Betlehem nem volt a mindenség centruma a római impériumban. De az Isten arra rendelte őket, hogy a megváltás kapui legyenek. Félreeső helyek, elvetettek, miként maga az Isten Fia. A Szűzanyáról, az Úr alázatos szolgálóleányáról éneklí az egyház, hogy „Porta Speciosa”, Ékes Kapu. Akit befogadott, Ő adta neki az ékességét. Mária énekelhette volna először a názáreti angyalszóra: „Aperite mihi portas iustitiæ”, de helyette csak azt mondta nagy alázattal: „Legyen nekem a te Igéd szerint”.

Hiszem, amikor a szent kapun átlépünk, Isten angyala köszönt bennünket, és a mi készségunktől függ akaratának teljeseése bennünk.

A gyönyörű 117. zsolttár vezesse a lépteinket:

„Tárjátok ki nekem az igazság kapuit, bemegyek, hogy hálát adjak az Úrnak.

Ez az Úrhoz vezető kapu, az igazak mennek be rajta.

Hálát adok neked, mert meghallgattál, te lettél szabadítóm.

A kő, amit az építők elvetettek, szegletkövé lett.

Az Úr vitte végbe ezt: csodálatos dolog a szemünkben.

Ezt a napot az Úr szerezte: ujjongjunk és örüljünk benne!

Uram, küldj szabadulást, Uram, adj áldást és kegyelmet!

Áldott, aki az Úr nevében jön! Az Úr házából megáldunk titeket.

Az Úr az Isten, az ő fénye világít nekünk. Álljatok be a menetbe,

legyen zöld ág a kezetekben, egészen az oltár szarváig!

Istenem vagy, hálát adok neked, Istenem, hálaénekkal dicsőítelek!

Adjatok hálát az Úrnak, mert jó: irgalma örökké tart.”

Forrás: [Vatikáni Rádió](#)

Fotó: [Vatikáni Rádió](#), [Wikiwand.com](#); [Kralovskedilo.ktf.cuni.cz](#)
Magyar Kurír

Toldi Éva

Ma hangsúlyosabb az üzenet: „VELÜNK AZ ISTEN!”

„A tehetség nem afféle ajándék, amellyel sarokba lehet vonulni magánüdvű szesz-kortyintgatásra” –írta Illyés Gyula nagyon találóan, utalva arra, hogy talentumaink igazi értékékké akkor válnak, ha embertársaink javára kamatoztatjuk őket. **Korzenszky Richárd**, a Tihanyi Bencés Apátság perjele, hivatásban eltöltött hosszú évtizedei alatt sokféleképpen kamatoztatta azokat a talentumokat, melyekkel Isten megajándékozta őt. Papként, szerzetesként, magyar-országi szakos tanárként, iskolaszervezőként, irodalmárként és fotográfusként is sokak javára tudott szolgálni, tudta szolgálni a közösségek lelki emelkedését alkalmas és alkalmatlan időben egyaránt.

Ma hogy látja, sikerült-e az elképzelt, tervezett úton haladnia, Isten hívásait követve a kapott talentumokat kamatoztatni? Vagy voltak kitérők is az életében?

Igazi nagy megrázkódtatások az életemben nem voltak. Persze krízishelyzeteket nekem is át kellett élnem. A feladatokat, a munkát nem magunk választjuk, hanem legtöbbször úgy kapjuk. S ha nem is születtünk rá, sokszor mégis meg kell birkoznunk vele. A felelősség megint csak nem egyszerű dolog. Könnyebb kibújni alóla, mint vállalni. De ha megvan a bátorság és a készség a vállalásra, megtapasztalhatja az ember a csodát. Nem kis feladat, hogy az ember minden nap szem-

benézzen önmagával. Tudomásul kell venni, hogy az idő múlik. Fialatok nőnek fel mellettünk, körülöttünk. Megtapasztalhattam fiatalként, hogy vannak idősebb társak, akik együtt tudnak örülni velünk. Valaki a közelmúltban kérdezte, hogy a nyolcadik X idején mik a terveim. Megdöbbsentem: tényleg, a nyolcadik évtizedben járok, alig hiszem el. Vállalni kell, hogy sok minden nem megy olyan könnyen, mint húsz-harminc évvel ezelőtt. Örülök, hogy vannak feladataim, amiket nem én kerestem, hanem megtaláltak engem.

Milyen örökséget, útravalót hozott magával a szülőföldről, a szülői házból, a családi, az egyházi közösségből? Benne voltak-e már gyermekkorában is azok az érintések, amelyek később érdeklődését az irodalom, a nevelés, a szerzetesi hivatás felé vonzották, irányították?

A kisváros – Kapuvár – és környéke, ahol gyermekkoromat töltöttem, hagyományosan vallásos közeg volt. Egyik-másik környékbéli faluban még *Dicsértessé!*-

kel köszöntek egymásnak az utcán az emberek. Jobbára paraszti világ vett körül mindeket: vasárnapként a kapuvári népviseletes lányok, asszonyok, csizmás

férfiak igyekeztek a templom felé. Nagypapám, édesapám állatorvos volt, édesanyám egyetemet nem végzett, de nagy műveltségű asszony volt. (Már több éve pap voltam, amikor megtapasztaltam, hogy folyékonyan beszél franciául egyik angliai barátommal...) Fontos volt a közös étkezés: több éven keresztül négy generáció képviselői ülték körül az ebédlőasztalt: anyai dédapám, anyai nagyszüleim, édesapám, édesanyám és a gyerekek. Bámultam és nyitogattam a könyvszekrényt, vasárnap délutáni foglalatosságom volt kisgyerekként, hogy az *Új Idők Lexikonját* lapozgattam. Nagypapám fejből mondott verseket, Petőfit, Aranyt nagyon szerette. Állatorvos édesapámat gyakran elkísertem: láthattam megszületni kisbor-

jút, kiscsikót, és láttam kimúlni, élettelelenül eldőlni lovat az ároksparcon. Az élet tisztelete jelen volt a családban. Nagypapám halálhírére édesanyám sírni kezdett, és tovább locsolta a virágokat: a virágok élni szeretnének... Következetességet, pontosságot tapasztaltam otthon. Templomba sosem küldtek, együtt mentünk első pénteki szentgyónásra is, a barátok templomába. Bátorságot tapasztaltam. Olyan években, amikor nem volt „divat” hittanra beírni értelmiségi szülők gyerekeit, szüleim nem haboztak. Egyszer otthon megállapodtak, talán nem kellene a húsvéti körmeneten mindjárt az első sorban mennie édesapámnak amikor a pap énekl: „*Nolite timere, ego sum!*” (*Én vagyok, ne féljete!*) De ő az adott pillanatban a legtermészetesebb módon fölállt és elindult a körmenetben, ugyanúgy, mint korábban.

Mikor érezte meg, hallotta meg Isten hívását a papi-szerzetesi hivatás felé?

Nem voltam különösebben jámbor gyermek. Bérnyúlásra légpuskát kértem bérnyúlástól. Híres verébvadász lettem. Nem gondoltam, hogy szerzetes leszek, bár kiskoromban szívesen ministráltam. Egy időben én is állatorvos szerettem volna lenni. Az iskolában sosem voltam kitűnő tanuló, jó négyes voltam mindig. Igazán rossz jegyeim nem voltak, de nem „hajtottam”. Hogy miért lettem szerzetes? Miért lettem tanár? Ha nem kerülök Pannonhalmára a gimnáziumba, bizonyára más lett volna az utam. De oda kerültem. Hatottak rám a bazilika ívei, oszlopai, a tíz órás konventmise gregorián liturgiája, a látókört szélesítő, ún. „világnézeti előadások”. Szerzetestanárimon láttam, hogy legtöbbször jól érzik magukat a bőrükben: hogy örömmel tesszik, ami a kötelességük. Nem fordult meg a fejemben az, hogy egyházmegyes pap legyek. Természetes volt, hogy az érettségi után beléptem a bencés rendbe. Amikor tanári szakot kellett választanom, a magyar mellett angolt vagy németet szerettem volna. Oroszra volt szükség, így lettem magyar-országi tanár. Amikor közvetlenebbül megtapasztalhattam a szerzetesi életet, többek példája arra serkentett, hogy használjak ki minden időt. Ne hagyjam üresen elfutni a „köztes” időszakokat, lyukasórákat. Fordítottam, gépeltem (akkoriban sokszorosítás, gépirás nem volt veszélytelen vállalkozás). Nyelveken tanultam. Olvastam latinul is, Szent Cipriának *Az Úr imádságáról* szóló munkáját az ebből az időből való fordításom szövege szerint olvassák ma is a zsolozsmás könyvben...

A mai világban, amikor rohanásban élünk, legtöbbször restanciák sora nyomasztja az embereket. Sikerült-e feladatözönben szigeteket találnia, jótékony csendeket a további munkához, szolgálathoz, kihívásokhoz?

A szerzetesnek – de minden embernek - meg kell tanulnia, hogyan kell önmagával bánni. Szükség van a csendre. Nem az a fontos, hogy mit és mennyit teszünk, hanem az, hogy kik vagyunk, hogy mire irányul az életünk. Csendre van szükség, őszinteségre, mások megbecsülésére, odafigyelésre, együttérzésre, s ami egyáltalán nem könnyű: kommunikációra. Arra, hogy ki tudjam mondani, mi tesz boldoggá, vagy mi az, ami éppen fáj.

A csend megtalálásában, gondolom, sokat segíti fotózási szenvedélye. Nemrég megjelent fotóalbumának veszprémi bemutatóján elmesélte, hogy 1955 karácsonyán kapta az első fényképezőgépét, amit egy szovjet laktanya kerítésénél tudott megvásárolni, s azóta nem is tette le kezéből a különböző fotómasinákat...

Igen, elsős voltam, amikor az első fényképezőgépet megszereztem, egy *Zorkijt*, nagyon jó orosz gép volt, a nyugati *Leica* másolata. Édesapám arról álmodott, hogy majd végigfényképezem a pannonhalmi arborétumot tavasszal, nyáron, ősszel, télen. S valóban a természet fényképezése szenvedélyemmé lett. Nagy élvezettel jártam a sötétkamrába, biológianárunk laborjába, hogy előhívjam, nagyítsam a fényképeimet. Osztálytársaim pedig mondogatták: „*A Korzi – ez volt a becenevem, osztálytársaim most is így hívnak – azt fényképezi, hogyan nő a fű.*” A fényképezés tihanyi szobám ablakából pihentető lelki élmény mindig. A Balaton számomra kimondhatatlan és megfoghatatlan ajándék. Fönről a tavat hol zöldnek, hol szürkének, hol bíborvörösnek, néha feketének látom. Mindig más. És mindig ugyanaz. Az ablakom tövében ott a fényképezőgép: megörökíteni a pillanatot, most, azonnal..., mert aztán elillan a varázs. Bár a témák sokszor ismétlődnek, képeim között még sincs két egyforma. A tájon eloszlik a sötétség, átragyog a fény: hol hasító-harsány világossággal, hol szelíd, csendes fényességgel. S mindig ugyanarról beszélek, ahogy Ady mondja: „*az élet él és élni akar*”.

Az idei karácsonyon szomorú párhuzamot fedezhetünk fel a menekülő és befogadásra nem találó Szent Család és a határainkat elárasztó menekültáradat fogadtatásában. Különösen, ha azokra a gyermekekre gondolunk, akik szüleik önzésének, durvaságának, felelőtlenségének áldozataként sodródhatnak az áradattal...

Karácsony közeledtével mindenki a családra gondol. Arra, hogy együtt voltunk és együtt vagyunk. A karácsonyi romantika az évtizedek múlásával a háttérbe szorul. Egyre hangsúlyosabb lesz a karácsony igazi üzenete, hogy „*Velünk az Isten!*” Felszólítás is ez mindenki számára. Szolidárisnak lenni a másikkal. Elfogadni, befogadni a másikat. Nehéz erre másoknak receptet adni. Nekem magamnak kell megélnem a szolidaritást, az elfogadást. Most, amikor – mondjuk ki bátran – az európai keresztény hagyományú társadalmak válságát tapasztaljuk, nagyon nagy szükség van a józanságra. Felelőtlenség és embertelenség bárkinek is pártpolitikai tőkét kovácsolni abból, hogy a másik ember vagy csoport mennyire szolidáris, mennyire elfogadó. Bonyolulttá vált a világ. Nyilatkozatokat tenni könnyű, egyszerű – legfőképpen mások más-ként nyilatkoznak. De amikor tényleg tenni kell, akkor lesz nyilvánvalóvá, hogy él-e bennem a hit, hogy a Názáreti Jézusban Isten jósága és emberszeretete jelent meg közöttünk.

Reklamáció a repülőgépen

Ez a jelenet a British Airways London-Johannesburg közötti járatán történt meg.

Egy ötvenes fehér asszony egy fekete utas mellett ült. Láthatóan nagyon zaklatott állapotban volt amikor hívta a légikísérőt.

A légikísérő megkérdezte:

- Mi a probléma, asszonyom?

A fehér nő ingerülten mondta

- Talán nem látja? Egy fekete mellé ültetett engem. Nem bírom elviselni, hogy egy ilyen gusztustalan lény mellett kelljen ülnöm. Adjon nekem egy másik ülést! Kérem!

A légikísérő nyugtatta a felbőszült utast.

- Nyugodjon meg, a gépen majdnem minden ülés foglalt. Megnézem, hogy van-e még szabad hely.

A légikísérő elment, majd néhány perccel később visszajött.

- Asszonyom, mint ahogy gondoltam, nincs több üres helyünk a turista osztályon. Beszéltem a parancsnokkal és ő megerősítette, hogy a bussiness classon sincs több hely. Van azonban egy hely az első osztályon.

Mielőtt az asszony bármilyen megjegyzést tehetne, a légikísérő folytatta.

- A mi légitársaságunknál egyáltalán nem szokás, hogy egy turista osztályon ülő utasnak engedélyezzék, hogy átüljön az első osztályra de figyelembe véve a körülményeket, a parancsnok úgy találta, hogy valóban botrányos arra kényszeríteni valakit, hogy egy ilyen visszataszító ember mellett üljön.

A légikísérő a feketéhez fordul:

- Nos, kérem Uram, ha úgy kívánja, vegye a kézipoggyászát, mivel az első osztályon a szabad hely Önre vár.

A körülöttük levő utasok, akik elképedve asszisztáltak a jelenethez, felemelkedtek és tapsoltak.

Nagyapa, hány éves vagy?

Egy este egy unoka a nagyapjával beszélgetett, egyszer csak hirtelen megkérdezte:

- Nagyapa, hány éves is vagy?

A nagyapa így válaszolt:

- Hadd gondolkozzam egy kicsit! A televízió, a gyermekbénulás elleni védőoltás, a fénymásoló gép, a kontaktlencse és fogamzásgátló tableta előtt születtem. Nem volt még radar, hitelkártya, lézersugár és pengekorcsolya. Még nem találták fel a légkondicionálót, a mosogatógépet, a szárítógépet (a ruhát egyszerűen kitétték száradni a friss levegőre).

Az ember még nem lépett a Holdra, és nem léteztek sugárhajtású utasszállító repülőgépek.

Nagyanyád és én összeházasodtunk és azután együtt éltünk, és minden családban volt apuka és anyuka.

Én a számítógép, a kétszakos egyetemi képzés és a csoportterápia előtt születtem.

Az emberek nem analizáltatták magukat, legfeljebb amikor az orvos vér- vagy vizeletvizsgálatra küldte őket.

25 éves koromig minden rendőrt és férfit 'uram'-nak szólítottam, minden nőt pedig 'asszonyom'-nak vagy 'kisasszony'-nak.

Párjuk a galamboknak és a nyulaknak volt, de nem az embereknek.

Az én időmben ha egy hölgy felszállt az autóbuszra vagy a villamosra, a gyerekek és a fiatalok mindenki másnál hamarabb álltak fel, hogy átadják neki a helyüket, de ha állapotos volt, a helyére kísérték és - ha kellett - megváltották a jegyét és odavitték neki.

A nő elsőként lépett liftből ki; alátolták a széket, hogy leülhessen egy férfi sosem üdvözölt úgy egy nőt, hogy ne állt volna fel, ha éppen ült. Kinyitotta előtte az autó vagy bármi más ajtaját, és a férfi segített neki levenni a kabátját.

Az én időmben a szüzesség nem okozott rákot, és a családi erény bizonyítéka volt a lány tisztasága a férj számára. A mi életünket a tízparancsolat, a józan ész, az idősebbek és az érvényes törvények tisztelete szabályozta. Bennünket megtanítottak arra, hogy különbséget tegyünk jó és rossz között, és hogy felelősek vagyunk tetteinkért és következményeikért.

A komoly kapcsolat azt jelentette, hogy jóban voltunk unokatestvérekkel és barátokkal.

Ismeretlen volt a vezeték nélküli telefon, a mobiltelefonról nem is beszélve.

Sosem hallottunk sztereó zenéről, URH rádióról, kazetákról, CD-ről, DVD-ről, elektromos írógépekről, számológépekről (még mechanikusokról sem, hát még hordozhatókról).

A 'notebook' jegyzetfüzet volt.

Az órákat naponta felhúzták.

Semmi digitális nem létezett, sem órák, sem világító számos kijelzők a háztartási gépeken.

Gépeknél tartva: nem voltak pénzkidő automata, se mikrohullámú sütők, se ébresztőórás rádiók. Hogy videomagnókról és videokamerákról ne is beszéljünk.

Nem léteztek azonnal előhívott színes fényképek. Csak fekete-fehér képek voltak, előhívásuk és másolásuk több mint 3 napig tartott. Színes képek nem léteztek.

Nem hallottunk Pizza Hutról vagy McDonald'sról, se az instant kávéról, se a mesterséges édesítőkről.

Az én időmben a fű olyasmit jelentett, amit nyírtak, nem szívtak.

Mi voltunk az utolsó nemzedék, amely azt hitte, hogy egy asszonynak férjre van szüksége ahhoz, hogy gyereke legyen. És most mondd, szerinted hány éves vagyok!

- Hát, nagyapó, biztosan több, mint 200! - felelt az unoka.

- Nem, kedvesem, csak 60!

Az Élet vize

Volt egyszer egy kislány, szép volt, tündöklően szép, még a Napnál is ragyogóbb, mert tiszta szívével soha nem bántott meg senkit. Egy napon aztán apja kiküldte őt a kútra az élet vizéért:

- Menj, vidd ezt a vödört, és merítsd bele a kútba... Amikor megtelik vízzel, gyere vissza hozzám...

Úgy tett a lány, ahogy az apja kérte, mikor a vödör színültig telt a kút friss vizével, elindult hazafelé. Ám mire haz ért, egy üres vödört tartott a kezében.

- Mi történt? - kérdezte az apja.

- Ó, semmi... a vödört, ahogy kérted belemerítettem a kútba, és megtöltöttem az élet friss vizével...

- Hiszen ez a vödör üres - mondta az apja, és nevette mindketten. - Hová lett gyermekem az élet vize?

- Mindent úgy tettem, ahogy tanácsoltad. Ám ahányszor csak belemerítettem a vödört a tiszta vízű kútba, megjelent egy ember, s mert szomjas volt, neki adtam az utolsó csöppig... Így ment ez végtelemségig, míg a kút majdnem ki nem száradt. Végül épp annyi vizet adott, amennyivel az utolsó vödört telemertem.

Az apa mosolygott:

- És hol van az a víz?

- Mindenfelé... amerre jártam, mindenkinek adtam belőle, aki kért.

G y e r m e k o l d a l

Pistike megy haza a hittanóráról és újságolja az anyjának:

- Képzeld, mama, ma azt mesélte a tanító bácsi, hogy annak idején Mózes kivetette a zsidókat Egyiptomból.

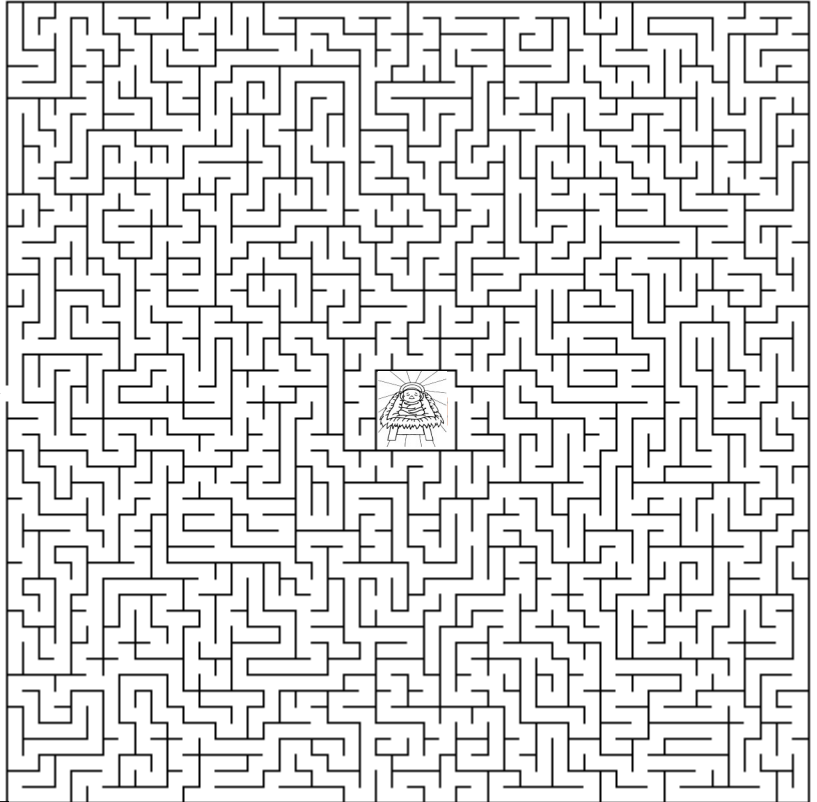
Aztán, amikor odaértek a Vörös-tengerhez, Mózes mérnökei gyorsan csináltak egy pontonhidat. Ezen a hídon mindenki átment, utána Mózes rádión beszólt a központba, azok kiküldtek két vadászbombázót, amik lebombázták a hidat. Mivel már nem volt híd, így a zsidók biztonságban el tudtak menekülni.

Az anyja csodálkozva:

- Tényleg ezt mesélte? -
Hát, igazából nem, de ha elmondánám, amit tényleg mesélt, biztos nem hinnéd el.

Segíts eljutni a bölcseneknek Jézus jászolához!

Ministránsok őszi túrája a Zselicbe - más szemszögből

Eljött a várva várt nap, november 14-e. Izgatottan szálltunk be a Zöld Sárkányba, ami már várt bennünket a templom előtt reggel 8 órakor.

Amikor elindultunk a Zöld Sárkánnyal, út közben sokat beszélgettem Lóránt atyával, aki mosolyogva válaszolt kérdéseimre. Amikor oda értünk Sasrétre, akkor nagyon izgatottan vártuk a számháborút.

Amikor vége volt a játéknak, elmentünk túrázni, ami elég fárasztó volt nekem. Túrázás után elmentünk a kisvasúthoz és elindultunk Almamellékre. Majd leszálltunk Almamelléken, s onnantól gyalog mentünk Ibfára, hogy megnézzük az Ibfai Pipa múzeumot. Ezek után fürdőzéssel zártuk a napot a Szigetvári Termálfürdőben.

Nagyon jól éreztem magam. Köszönjük szépen Lóránt atyának ezt a napot.

Filipovics Kristóf, 6.o. Árpád Iskola

Bagoly-egér játék

Ezt a kergetőzős játékot akkor jó játszani, ha kint már egy kicsit kezd sötétedni, hogy jól észre lehessen venni, mikor van felkapcsolva a lámpa, és mikor nincs. A felnőtt a bagoly, a gyerekek az egerek. A bagoly nappal alszik, így amikor ég a villany, úgy tesszünk mintha aludnánk, az egerek nyugodtan sétálhatnak. De, ha lekapcsoljuk a villanyt, besötétedik, indul a bagoly vadászni, megpróbáljuk elkapni a gyerekeket.

Forrás: <http://www.gyermekszoba.com/>

Csocsóverseny január 30-án!

Csocsó, léghoki, ping pong, sakk, teremhoki versenyre várunk benneteket január 30-án a kolostor Hajnal Zénó és Kiss Szaléz termébe!

A megméretés de. 10 órától délig tart. Délben eredményhirdetés és jutalomosztás lesz!

Addig is gyakorolj! Hajrá!

Iránytartás életünk viharában

A keresztény hit az Isten tejhatalmú vezetésbe vette nagyfokú bizalmát összeköti a cselekvés bátorságával. Ennek egyik példaképe Pál: belső irányítóját folytonosan Istenhez igazította.

Társadalmunkban a legnagyobb kihívást a két főisten jelenti: jólét és nyugalom. A jólét nevű bálvány ezt sugdossa nekünk: „Többre, többre, még többre van szükséged. Nagyobb házra, jobb autóra, különlegesebb nyaralásra.” A nyugalom nevű bálvány rábólint, és úgy duruzsol a fülünkbe: „A kedvteléseidben pedig ne zavartasd magad. Kapcsolj ki minden zavaró tényezőt, amely ki szeretne zökkenteni a személyes boldogság utáni hajszádból.” Erre a megállapításra már Francis Schaeffer, a 20. század legnagyobb súlyú keresztény hangjainak egyike is eljutott.

Az „Úr bolondja”?

Pál minden bizonnyal kellemesebb életet képzelt el magának. A Bibliából viszont tudjuk, hogy megkövezték, üldözték, börtönbe vetették, gyakran szenvedett el éhséget, szomszédoságot és más megpróbáltatásokat, és nem csupán egyszer nézett szembe a halállal. Mindezek elől kitérhetett volna. Élete azonban nem öncélt szolgált. Odaszánta magát annak a Valakinek, aki a keresztén meghalt érte. Az Istentől kapott megbízást akarta végrehajtani – akár saját élete árán is.

Az Apostolok cselekedeteiben elolvashatjuk, miként terjedt el a Jézus Krisztus megváltásáról szóló örömhír az első keresztények buzgóssága és áldozatkészsége, de üldöztetés és viharok révén is az egész Római Birodalomban. A 27. fejezet Pál hajójútját írja le Rómába.

Vajon ennek az utazásnak a tapasztalatait vonatkoztathatjuk a saját életünkre?

Pál Isten kiválasztott eszköze volt. Fejedelmek, királyok, sőt a római császár előtt kellett bizonyosságot tennie. Ez már a megtérésekor kihirdetésre került (Apostolok cselekedetei 9,16). Azt is tudta, hogy ellátogat majd Rómába, mégpedig sok szenvedés közepette (Apostolok cselekedetei 20,22-23). Hittestvérek igyekeztek Pált visszatartani az útjától. Ő azonban állhatatos maradt. Kész volt szenvedéssel és halállal is számolni, csak hogy továbbadhassa az életet átforgató üzenetet (Apostolok cselekedetei 21,12-15). Miután Jeruzsálemben elfogták, kihallgatás és ítélethozatal céljából ide-oda tologatták. Ily módon többször is alkalma nyílt rá, hogy népének képviselői és római kormányhivatalnokok előtt beszéljen az evangéliumról. Aztán a császárra hivatkozott, kérésének pedig helyt adtak (Apostolok cselekedetei 26,32).

Mármost ezt gondolhatjuk: Persze, ez volt Pál. Az „Úr bolondja” egy különleges megbízatással! Semmi közöm ehhez nekem, a 21. század jelentéktelen kis alakjának. Ám az Apostolok cselekedeteinek vége nyitva marad! Isten országának terjedése 2000 éve folytatódik olyan embereken keresztül, akik bátran bizonyosságot tesznek Urukról ott, ahová Ő állítja őket.

Akaratlan utazás

Az a döntés született, hogy Pált egy római katonai csapattal Rómába küldik meghallgatásra (Apostolok cselekedetei 27,1). Gondoljunk csak bele a helyzetébe: fogoly volt, és mint ilyenek nem lehetett szava. De mintha csak fel akarnák készíteni Pált a nehéz napokra, egy héten keresztül élvezhette hittestvérei gondoskodását. Ez a hirtelen „szabadság” előjárója szívéllyességének volt köszönhető, aki jóindulatúan bánt az apostollal, és nagy bizalmat táplált iránta (3. vers).

Már nem sokkal az indulást követően jelentkeztek nehézségek.

Lukács ismételtelen leírja, hogy ellenszélben hajóztak, és ezért csak fáradtságosan jutottak előbbre (4-8. vers). Pál vitába elegyedett a hajótulajdonossal és a kapitánnyal, hogy abban a kései évszakban (október) továbbhajózzanak-e (9-10. vers). Gondoljuk meg: Pál élete során háromszor szenvedett hajótörést (2 Korinthus 11,25), tehát tapasztalt tengeri utazó volt. Ráadásul kijelentést kapott Istentől, hogy ez az út hajótöréssel fog végződni. De akárcsak ma, akkor sem volt ez másként: az irányt az határozta meg, miként dönt a „szakemberek” többsége. Az előnyök és hátrányok latolgatását követően végül is arra jutottak, hogy megkockáztatják az utat (11-12. vers). „Mivel pedig déli szél kezdett fújni, azt hitték, hogy megvalósíthatják elhatá-

rozásukat; felszedték tehát a horgonyt, és továbbhajóztak Kréta közelébe” (13. vers). Aki a maga ítéletében jobban bízik, mint Isten ítéletében, az mindig talál majd kedvező jeleket, amelyek biztonságban ringatják.

Szemközt a viharral

Jan Courson bibliamagyarázó rámutat,

hogy a Biblia négyféle vihart különböztet meg:

- * a kiigazítás viharai (például: Jónás, aki ki akart térni Isten megbízatása elől),
- * a felkészítés viharai (például: a tanítványok a tavon, akik az elkövetkező üldöztetésre kaptak felkészítést),
- * a megőrzés viharai (például: Noé, aki családjával együtt megmenekült az özönvíztől),
- * az útmutatás viharai – Pál, aki kerülővel, Máltán keresztül jutott el Rómába.

Milyen gyorsan visszajára fordulhat egy adott helyzet! „Nemsokára azonban a sziget irányából (...) szélvihar csapott le a tengerre” (14. vers). A kipróbált tengerészek mindent elkövettek, hogy megóvják a hajót a süllyedéstől. A rakomány, valamint a felszerelés egy részét vízbe dobták (16-19. vers). Ezek az óvintézkedéseken túl azonban ők sem tehettek semmit! „Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszóttak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye” (20. vers). Alig néhány nap alatt mélypontra süllyedt a remény.

Milyen gyorsan vehet fordulatot a mi életünk hajója is! Még azt hisszük, hogy mindent ellenőrzésünk alatt tartunk, míg végül be kell vallanunk magunknak: semmit sem tartunk a kezünkben. Vajon Pál hogy érezte magát ezalatt? Róla nem tudhatunk meg semmit a rettenetes vihar közepette eltöltött napok idején. Mégis abból indulhatunk ki, hogy imádságban keresett menedéket, és segítségül hívta az ő Urát.

Csak hosszú hallgatást követően áll ki. A helyzet kétségbeejtő volt: egy imbolygó hajó halálra rémült, éhségtől legyengült emberekkel. Pál kertelés nélkül inteni kezdi őket: „Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok...” (21. vers). De nem éri be ezzel a megállapítással. Hirdeti a reménység üzenetét. Ez a remény a koromsötét háttér előtt annál fényesebben ragyog fel. Mert az Úr angyala biztosította Pált afelől, hogy Rómában a császár elé kell állnia. Isten teljhatalmának milyen lenyűgöző megnyilvánulása! Ő küldte a vihart, egyúttal pedig határozott a legfőbb világi hatalmasság előtti fellépésről. Ez az Isten tegnap és ma ugyanaz. Mindent Ő visz véghez a maga tetszése szerint és tervének beteljesítésére (Efezus 1,11).

Ez az Isten ijesztő ellentétben áll azzal a képpel, amelyet manapság Nyugaton az emberek alkotnak Róla. Egy az USA-ban és Kanadában elvégzett közvélemény-kutatás ennek a fajta istenhitnek három alapvető elemét hozta felszínre.

- a) Istennek gondoskodnia kell arról, hogy egyre több mindenem legyen, és nyugton hagyjanak.
- b) Bizonyos szabályokat be kell tartanunk, hogy eleget tegyünk Neki.
- c) Ha aztán egyszer szükséges lenne, Ő nem terem ott azonnal.

Ezzel ellentétben tudhatjuk: Semmi sem a véletlen műve, sem születésünk helye, sem családjunk, házastársunk, gyülekezetünk vagy munkahelyünk. Még a jelen pillanat is Isten ellenőrzése alatt áll.

Viharos időszakokban gyakran viselkedünk úgy, mint a matrózok (30. vers). A legszívesebben titkon lelépnénk. Szeretnénk elhagyni munkahelyünket, házasságunkat, olykor még az életünket is. A társadalmunk sajnos arra a téves feltételezésre veszt rá minket, hogy minden a rendelkezésünkre áll. Akármit bármikor és bárhol lecserélhetünk, ha ez a kívánságunk. Emiatt már nem tanulunk meg kitartani Isten iskolájában.

Isten előkészítette Pál fellépését, de nem az ő igazolására, hanem az örömhír hirdetésének lehetőségeként. Az apostol szabadon és nyíltan beszélhetett arról az Istenről, aki ő, és akinek szolgál (23. vers). Nem tartott hosszú prédikációt, viszont annál emlékezetesebb szemléltetést. Az Isten, akiben Ő hisz (25. vers), a hajó egész legénységét ki fogja menteni a hajótörésből. Később az apostol még kétszer emel szót. Először, hogy megakadályozza a matrózok elmenekülését, aztán meg, hogy evésre biztassa az embereket. Beleborzongok, ha magam elé képzelem ezt a jelenetet: „Addig pedig, amíg megvirradt, Pál mindnyájukat arra biztatta, hogy egyenek. Így szólt: »Ma a tizennegyedik napja, hogy étlen várakoztok, és semmit sem ettetek. Ezért inetek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről.» E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett” (33-35. vers).

Mennyi bizodalom, mekkora bátorság, micsoda alázat áradt Pálból! Nem volt-e fogvatartott? De igen, változatlanul az volt. Néhány évvel később elveszíti majd az életét az Úrért. Ebben a komor helyzetben azonban bizakodást és állhatatosságot sugározva megy előre. Bátorsága megfertőzi a hajón utazó többi embert. Mármost ki volt a fogoly, és ki a kapitány? A szerepek felcserélődtek.

Kimerülten, de hálással

Kétszázhetvenhat ember, akinek túlnyomó többsége még úszni sem tudott, partra vetődik Málta szigetén. Deszkákba és a hajó roncsaiba kapaszkodva menekültek meg. Képzeljük csak el ezeket az átfázott, éhes, súlyos megrázkódtatáson átesett embereket! Mi várta Pált a parton? Forró fürdő, melengető tűz, tápláló étel és egy puha ágy? Óriási tévedés! A munka azonnal folytatódik. Rózsagyűjtés közben találkozunk vele. Amikor tüzre akarta tenni a faágakat egy vipera marta meg a kezét (Apostolok cselekedetei 28,1kk). Pálnak ismét szenvedésben volt része, hogy tanúságot tegyen Istenéről. Ezek a versek szemléletesen mutatják, amit mi csaknem elfelejtettünk: Nem önmagunkért élünk, hanem azért a Valakiért, aki megteremtett bennünket. Isten nem véletlenül vezet minket abba a helyzetbe, amelyben éppen vagyunk! Pál nem csupán a szigetlakók számára lesz tanúbizonyság, hanem az előljárót is felkeresheti. Ne feledjük: nem jutott volna el oda, ha nem szenved hajótörést.

De a gondoskodás nem hiányzott. A szigetlakók minden szükséges dologgal ellátják az egész legénységet. Nem bámulatos? Isten jóságáról értesülünk a vihar előtt, alatt és után. Eleinte ígérekben nyilvánul ez meg, de azután egészen kézzelfogható módon a testi ellátásban is. Isten útjai nemegyszer tekervényesek, ütemterve azonban ennek ellenére tökéletes.

Pál nyilvánvalóan kimerült volt. Ez csak akkor múlt el, amikor Rómához közeledve meglátta a testvéreket (Apostolok cselekedetei 28,14-15). Isten bennünket is beállított az Ő gyermekeinek világméretű közösségébe. Ebben a vonatkozásban is tekintsük példaképünknek Pált, aki kitartott, és minduntalan hagyta magát a hívő testvérek gondoskodása által megerősíteni. Az utazás az Isten megőrzéséért és gondviseléséért adott köszönettel zárul.

Nem ismerek egyetlen más beszámolót sem, ahol az Isten teljhatalmú vezetése iránti bizalom és az ember saját játéktérének kihasználása jobban kiegészíthetné egymást. Minden, amit Pál tehetett, az volt, hogy szót emelt (a vihar előtt), imádkozott, kiállt és hirdette az ígét – mindenütt, ahová eljutott. Meggyőződésem: nincs ennél izgalmasabb, teljesebb, nagyobb megalégülést adó élet – még ha némely tekintetben lemondással és szenvedéssel jár is.

Pál apostol élete érzéketlenül mutatja: a keresztény hit az Isten teljhatalmú vezetésébe vetett nagyfokú bizalmat összeköti a cselekvés bátorságával. Kérjük Istent, hogy változtassa meg belső iránytűnk állását – hogy az öntömjénezés köldöknézegetése helyett Őrá irányuljon, akiért teremtve vagyunk.

„... egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”

Pál apostol a Filippi 3,14-ben

Segítség a navigáláshoz

1. Aki elismeri Isten uralmát az élete fölött, annak számára világossá válik életének célja. A Te célod világos?
2. Isten viharokat támaszt. A kiigazítás, a felkészítés, a megőrzés és életünk irányváltásának viharait – az Ő dicsőségére. Számolhatunk az Ő pontosan időzített gondoskodásával!
3. Életünk nem öncélú. Isten belevisz minket helyzetekbe, hogy saját életünkkel tegyünk bizonyosságot az Ő dicsőségéről

Haniel Strebel, szül.: 1975, nő, öt fia van. Foglalkozása: személyzetfejlesztő, teológus; lelkes könyvmoly és cikkíró.

Átvétel az Ethos folyóiratból

Ágaskodni kötelező!

Nem a szavaktól kell félni, hanem a szavak mögött rejtőző indulattól. Attól, hogy valamit a nevének nevezünk, még nem leszünk gonoszak vagy rosszak. A politikai korrektség ma mégis azt jelenti, semmiről nem lehet megmondani, hogy micsoda, csak körülírni és elhomályosítani – véli Jókai Anna.

A Kossuth-díjas író szerint naponta tapasztalhatjuk a rossz erőködését a világban, amint megpróbálja legyőzni a jót. A jó és a rossz csak nézőpont kérdése lenne?

Jókai Annával a Harkányi Szabadegyetemen tartott előadása után beszélgettünk.

Hogyan lehet megkülönböztetni a jót és a rosszat?

- Mindig is kerestem magam számára egy mércét, mert ha ez nincs, nem tudom, hogy mit mihez viszonyítsak. Aki ismeri a krisztusi életutat, ráérezhet arra, hogy ha ma itt volna velünk Jézus a maga földi, emberi valóságában, mit tenne a helyünkben. A jóról és rosszról ilyen egyszerűen gondolkodom. Tisztában vagyok azzal, hogy nem vagyok képes arra, amire Jézus Krisztus. Nincs bennem önhittség, felismerem, ha valamit rosszul csinálok. A gyöngeségem azonban nem mentesít.

Vagyis az ember nem tud igazán jó lenni, de ágaskodni kötelező, ahogyan az előadásában is fogalmazott?

- Az ember életútja szerencsés esetben javulási folyamat. Nem születünk tökéletesnek, de életünk fölfelé ívelő pályát kellene hogy befusson. Egyik kedves filmem a Legyetek jók, ha tudtok. Ebben a filmben is az kapott meg, hogy az ember nem tud mindig jó lenni, hiszen előfordul, hogy a földi életben a Sátán győz, de az utolsó percig van remény arra, hogy az ember változtasson a dolgokon. Jóval elmúltam már nyolcvan, és előfordult az életemben, hogy muszáj volt megtennem olyasmit, amiről tudtam, hogy nem jó. Ez nagyon bánt, és keservesen bűnhődöm miatta, igyekszem is kompenzálni, ehhez a krisztusi mérce jól bevált.

Azt mondja, hogy nem vagyunk könynyű helyzetben egy olyan világban, ahol nem lehet nevének nevezni a dolgokat...

- Aki a politikai korrektséget kitalálta és általános érvényűvé akarja tenni, az erőszakot tesz az emberi szabadságon. Nem a

szavaktól kell félni, hanem a szavak mögött rejtőző szándéktól és indulattól. Attól, hogy valamit néven nevezünk, még nem vagyunk gonoszak, vagy rosszak, csak akkor, ha mindezt sértő szándékkal tesszük. Néha még egy egészen durva megállapítást is lehet kedvesen elmondani, úgy, hogy az nem sértő a másik számára, és van olyan is, amikor fehérgalléros bűnöző módjára lehet valakit leszűrni úgy, hogy elsőre észre sem veszi, mégis tönkremegy.

Mondana erre példát?

- A politikai korrektség olyan minősítés, amely meg akarja határozni, hogy pontosan milyennek kell lenni, hogyan kell fogalmazni. Az irodalom meghalna a politikai korrektségben! Egyszerűen belepustulna az irodalom, mert az ízét, zamatát, különlegességét venné el, ha állandóan óvatoskodva kellene fogalmazni. Mi volna, ha az Othellót úgy mutatnák be, hogy a bórszínét illetően kihívásokkal küszködő hadvezér, ahelyett, hogy egyszerűen azt mondanák: fekete volt. Mi

ebben a sértő? Nem is tudom felfogni. Az egyik ember fehér, a másik fekete, a harmadik sárga...

Ön szerint mi hozta a változást, hogy sokan belementek a játékba és nem beszélnek konkrétan?

- Erős szellemi diktatórikus egyének vannak közöttünk, akik bizonyos elvek mögött bújva diktálnak. Ezt a vonalat aztán átveszi a sajtó is, és jaj annak, aki ettől eltérően kezd beszélni! Ez azonban nem viszi előrébb a világot, sőt, sokkal inkább hazugságra kényszeríti.

Ön sokat beszélt arról, hogy lelkileg egy szabadabb világot képzelt el. Milyen ez a világ?

- Elsősorban ne egyen meg mindent a politika! Attól, hogy valaki más véleményen van, még nem kell a torkát átharapni. Nagyon fontosnak tartom, hogy a szabadság ne a szabadosság irányába hasson. Szabadságnak azt tartom, amikor jóakara-

túan elmondhatom a véleményemet, úgy, hogy a másik nem bánt érte. Nézzünk a másik emberre szeretettel, még akkori is, ha más az álláspontja. Az egyikünk így gondolkodik, a másik úgy, ettől még nem kell összeveszni.

Vannak rossz tapasztalatai, vagyis átharapták már a torkát?

- Jó párszor átharapták, de úgy látszik, hogy elég erős torkom van. Nem vagyok olyan galamblelkű, ahogyan sokan feltételezik. Tudok védekezni, nem hagyom a dolgokat elfajulni. A Bibliában is azt olvassunk, hogy legyetek szelídek, mint a galambok, de ravaszak, mint a kígyó. A politikában forgolódo barátainknak is sokszor mondom, hogy tanulják meg a harcmódot. A nyilatkozatainkban csak tőmondatokat használjanak, mert egy összetett mondatot már úgy vágnak meg a médiában, ahogy akarnak. Bár hozzáteszem: az emberi rosszindulat néha végtelennek tűnik, és akkor is beleköthetnek valakibe, ha semmit rosszat nem tett.

A harkányi szabadegyetem a haza témája körül forog. Mottója Illyés sora: „haza a magasban”. Ön szerint létezik ilyen?

- Haza a magasban létezik, de léteznie kell a legalacsonyabb szinten is. A haza gondolata az ember lelkében van magasan, mert nem akarja megalázni, kicsúfolni. A haza fontos eszmény, amit szolgálni kell egész életünkben.

Hogyan mutathatjuk meg, hogy szeretjük a hazánkat?

- Soha nem fájulhat a helyzet odáig, hogy úgy akarom szeretni a saját hazámat, hogy a másikat gyűlölöm, vagyis úgy kell cselekedni hogy a saját honfitársunknak is jó legyen. Krisztus felülírja a vérségi szeretetet: korábban beszéltek testvérszeretetről, a törzs szeretetéről, de Krisztus volt az, aki az egész világra kiterjesztette a szeretetet. Ahol pedig Isten nélkül beszélnek hazaszeretetről, hamar hűbörgéssé torzulhatnak a kimondott szavak.

Ma mást jelent a haza, mint 100 éve?

Embere válogatja. Régen is voltak, akiknek semmit nem jelentett a haza, sőt sokan az egyéni érdekeik miatt el is árulták hazájukat. Ma inkább az a gond, hogy a fiataloknak kevesebbet jelent a haza fogalma, illetve akiknek mégis jelent valamit, sokszor túlzásba esnek.

Folytatás a másik oldalon →

Nem látványos felvonulásokban és ősi jelképek mindennapos viselésében kell hogy megnyilvánuljon a hazaszeretet. A fiatalág egy része, akiben van igény a hazaszeretetre, miután nem kapja meg a szükséges lelki támaszt, nem tudja a mértéket és átesik a ló túldolalára, de ez nem igazi hazaszeretet.

Akkor mi az igazi hazaszeretet?

- A hazaszeretet helytállás a mindennapokban. Tudom, hogy magyarnak teremtett az Isten, és a feladatomat végrehajtom, legyen ez bármi. Nem hagyom, hogy pocskondiázzák, megalázzák a hazámat, de nem is dicsőítem túl. A bezárkózó nacionalizmus és sovinizmus ugyanolyan veszélyes, mint a mindenben feloldódó kozmopolitizmus. Az egész világot lehet szeretni, becsülni és ebben szeretetben megkülönböztetett szerepet kell adni saját hazánknak, szerintem ez a keresztény felfogás.

Előadásában szölt Európa helyzetéről is. Mit gondol, hogyan tudnak jó irányt venni a mostani folyamatok?

- Egy biztos: a veszélyes folyamatok megállítása isteni feladat. Azt kell tenni, amit Magyarország ma is megpróbál: ellenállni az áradatnak és megkülönböztetni az áldozatot a vérengzőtől, mert most a kettő gyakran egybemosódik.

Akkor visszakanyarodnék az interjú elejéhez. Képesek vagyunk a jót megkülönböztetni a rossztól?

- Van, aki igen, és van, aki nem. Aki úgy érzi, hogy meg tudja különböztetni, ne titkolja el gyávaságból, hanem vállalja, hogy hiszi és vallja, kétezer éve a világba érkezett Krisztus. Én ebben hiszek, és ehhez képest tudom csak megállapítani, hogy mi a jó és mi a rossz. Ehhez a mércéhez igazítom az életemet.

Fekete Zsuzsa
Fotó: Füle Tamás

Az Interneten elérhető videó:

<https://www.youtube.com/watch?v=rCy3DeuBBHk#t=3>

HA NÉHA MÉGIS ELBIZONYTALANODSZ!

Fordította: Dr. Hélsz Katalin

Réges-régen Isten hozott egy döntést, egy igen fontos döntést... aminek igazándiból nagyon örülök. Eldöntötte, hogy megalkot téged.
A kéz, mely létrehozta a csillagokat, megalkotott téged.
A kéz, mely hatalmas völgyeket vájt ki, megalkotott téged.
A kéz, mely fákat teremtett és a napot meg a holdat, megalkotott téged.
Ezért vagy oly értékes.

Hisz Isten alkotott.

Különös gonddal formált meg téged.

Olyanná formálta a szemedet, hogy csak úgy ragyogjon.

Olyanná formálta az ajkadat, hogy mosolyogni tudjon.

Olyanná formálta a nevetésed, hogy kacagásod csilingeljen.

Isten olyanná formált, mint senki mást. Ha körbenéznél e széles világon – és minden házba bekukucskálnál -, akkor se találnál senkit, aki pont olyan, mint te...

Senkinek sincs olyan szeme, mint a tiéd.

Senkinek sincs olyan szája, mint a tiéd. És senkinek nincs olyan nevetése, mint a tiéd.

Nagyon különleges vagy.

És pont emiatt Isten a legmegfelelőbb otthont akarta megtalálni számodra... ahol felmelegedhetsz, ha odakint hideg van, ahol elbújhatsz, ha fűlsz, ahol játszhat, és a mennyországról tanulhatsz.

Hosszú-hosszú keresés után, Isten hoztam küldött téged.

És én csuda boldog voltam!

Sose felejttem el a pillanatot, amikor először megláttalak...

szemed csukva volt,

orcád puha, kerek,

ujjacskáid kis ökölbe görbültek.

S a szívem mélyén tudtam, hogy Isten egy remek kis valakit bízott rám.

Első közös éjszakánkon minden pici

neszedet hallottam:

hallottam, ahogy gögicsélsz,

hallottam, ahogy szuszogsz,

hallottam kicsi ajkad cuppanását.

És amikor éhesen felsírtál, megettetlek.

Ma nagyobbacska vagy már, sokkal több mindent tudsz.

Megtanulni járni és szaladni.

Megtanultál beszélni és játszani.

Tudsz egyedül enni, szeretsz énekelni és képeskönyveket nézegetni.

Többé már nem vagy pici baba.

De bárhogy is növekedsz és változol, van valami, ami mindig megmarad.

Mindig szeretni foglak, és melletted állok,

kész arra, hogy karjaimba rejtselek.

Szeretném, ha tudnád...

hogya néha mégis elbizonytalanodsz.

Tudd, hogy mindig hívhatok. Ha az éjszaka sötét,

és mindenfelől lidérces hangokat hallasz. Csak szólj, és veled leszek.

Ha az árnyakból szörnyek bújnak elő a félhomályban.

Csak szólj, és veled leszek.

Ha nehéz a szíved, mert pajtásaid igazságtalanok és undokok, gyere, bújj ide hozzám.

Ha rossz jegyeket kapsz és a tanító nénid dühös, gyere, bújj ide hozzám... mert én szeretlek.

És mindig szeretni foglak. Szeretném, ha tudnád, hogya néha mégis elbizonytalanodsz.

Mindenekelőtt, tanítgatlak téged Istenről. Arról, hogy Ő szeret téged. És megvéd. Isten és az Ő angyalai vigyáznak reád.

Isten azt akarja, hogy meséljek neked a mennyországról, hogy mindenképpen tudj róla. Hisz az egy gyönyörű hely.

Ott nincs se könny,

se undok emberek,

se szörnyek.

Ott sohase kell elbúcsúznod,

vagy „jó éjszakát” kívánnod.

Ott sose leszel éhes vagy beteg.

Ott sose fogsz félni vagy fájni.

A mennyben olyan közel leszel Istenhez, hogy Ő fog átölelni, úgy, ahogy most én öllelek. Csodálatos lesz. Én is ott leszek. Megigérem. Ott leszünk együtt, örökkön örökké. Emlékezz erre...

hogya néha mégis elbizonytalanodsz.

Ilyen a Világ!

Ha a Világ lakosságát az arányok megtartásával kivetitenénk egy 100 fős falura, akkor az így alakulna:

A lakosok közül

57 ázsiai lenne
21 európai
14 amerikai (észak és dél)
8 afrikai
52 nő lenne
48 férfi
70 színesbőrű lenne
30 fehér
70 nem keresztény és
30 keresztény lenne
89 heteroszexuális lenne
11 homoszexuális lenne
a világ vagyonának 59 %-át 6-an birtokolnák, mind a hatan az Egyesült Államokban élnének
80-an élnének létminimum alatt
70-en nem tudnának olvasni
50-en éheznenek
1 haldokolna
1 újszülött lenne
1 (igen, csak egy!) rendelkezne felsőfokú végzettséggel
1-nek lenne számítógépe.

Ha ma reggel egészségesen ébredtél, akkor áldottabb vagy, mint az az egymillió ember, akik nem élnek túl ezt a hetet!
Ha sohasem élted át a háború borzalmát, a fogság magányát, a kínzás fájdalmát, vagy az éhezés reménytelenségét ... akkor bol-

dogabb vagy, mint 500 millió ember a világon!

Ha templomba járhatsz anélkül, hogy ezért üldöznek, zaklatnak, letartóztatnak, megkínoznak, vagy kivégeznek, akkor áldottabb vagy, mint 3 milliárd ember a világon!

Ha van otthon enivalód, több váltás ruhád, tető a fejed fölött, és egy ágyad, akkor gazdagabb vagy, mint az emberek 75 %-a a világon!

Ha van bankszámlád, pénz a zsebedben, és több tényér közül választhatsz, ha otthon ebédelsz, akkor a világ leggazdagabb 8 %-ának a része vagy!

Ha a szüleid élnek és még nem váltak el, akkor ritka szerencsés vagy, mert ez nagyon keveseknek adatik meg!

Ha elolvastad ezt a levelet, akkor kétszeresen is áldott vagy: egyrészt, mert valaki gondolt Rád, amikor elküldte ezt a levelet, másrészt, mert 2 milliárd ember a világon egyáltalán nem tud olvasni.

Forrás : Internet

Isten két dobozt adott nekem, és azt mondta :

- A fekete dobozba gyűjtsd bánatodat és a minden örömet az arany dobozba.

Megfogadtam amit mondott, így mindkét dobozba gyűjtöttem, ahogy kérte.

Az arany doboz napról napra nehezebb lett, de a fekete egyre könnyebb.

Kíváncsiságból kinyitottam a fekete dobozt, hogy megtudjam az okát.

A doboz alján találtam egy lyukat, melyen a bánat kipotyogott.

Megmutattam Istennek a lyukat és eltűnődtem,

- Kíváncsi vagyok, hogy hova tűntek belőle a bánataim !

Ő gyengéden elmosolyodott és így szólt :

- Gyermekem, mindegyik itt van velem.

Megkérdeztem Istent :

- Miért adtad nekem a dobozokat ? Miért adtad az arany dobozt és a lyukas feketét ?

- Gyermekem, az arany dobozt azért adtam, hogy számold az áldásokat, a feketét pedig azért, hogy tudj elengedni..

(Ismeretlen szerző)

Csákváry Zoltán:

Újévi imádság

Ki jelen vagy a tűzben és a jégben,
Csillagok közt és bányák mély ölén,
Sötét árnyékban, fénylő napsütésben,
Madárdalban és kis gyermek szemén.
Ki igazgatod sorsok fordulását,
Romokból építsz boldog holnapot,
Hozzad küldjük ma szívünk imádságát
Uram, ne hagyj el árva magyarod!

Ne hagyj el őket, akik téged hívnak
A mélységből kiáltva szent neved.
Mégváltást váró rongyos rabjaidnak
Add meg, Uram, a napi kenyeret.
Segítsd őket, kik mindig másnak vetnek,
Kiknél az éhség elsőnek kopog,
Mert áldásodból csak akkor ehetnek,
Ha a zsarnok vérebje jóllakott.

Takard be őket tél hidege ellen!
Hozz sebeikre enyhe gyógyulást!
Adj, Uram, nekik áldó két kezeddél
Bő szüretet és gazdag aratást!
Légy velük, akik verejtékben ázva
Az új Bábelhez hordják a követ,
S mentse meg őket irgalmad csodája,
Amikor a torony mindent eltemet.

Minden áldásod, amit nekünk szántál
Oszd ki közöttünk az újév során,
Hogy túl a tél lidércnyomásos álmán
Élőket köszöntsön a napsugár.
Add, hogy túléljük, amit rájuk mértek,
Keresztre verték, adj hozzá erőt.
Adj nekik, Uram, száz kísértő fénynél
Fénylőbb csillagot, égi vezetőt.

Vezesd őket, hogy soha, soha többé
El ne tévelyedjen a mi nemzetünk.
Légy velük, Uram, most és mindörökké,
Akkor is, mikor mi már nem leszünk.
Akkor is, mikor jó a boldog holnap,
S parányi sorsunk emléke sem él,
Sárga csontvázunk felett zöld fű sarjad,
Szívünk porával messze szállt a szél.

Ki jelen vagy a tűzben és a jégben,
Csillagok közt és bányák mély ölén,
Sötét árnyékban, fénylő napsütésben,
Madárdalban és kis gyermek szemén,
Ki igazgatod sorsok fordulását,
Uram, ne hagyj el árva magyarod,
Hallgasd meg szívünk újévi imáját,
És legyen minden úgy, mint akarod.

Mindannyian Isten képmása vagyunk

– Könyv a legkiszolgáltatottabbakról

Könyvbemutatót tartottak december 10-én a Párbeszéd házában Mustó Péter „Remény és kétség között Bogotá utcáin” című kötetének újrakiadása alkalmából.

A szerző 1977 és 1991 között Kolumbia fővárosában veszélyeztetett családokon, utcagyerekeken segített, szociális intézményeket hozott létre. Egyedülálló élményeinek, tapasztalatainak, meglátásainak lenyomata a könyv.

Bartók Tibor SJ, a Jezsuita Könyvek szerkesztőbizottságának elnöke bevezetőjében ismertette: 2008-ban először a Longinus kiadó jelentette meg Mustó Péter SJ könyvét, amely azóta elfogyott, ezért döntöttek az újrakiadás mellett. Mint hozzáfűzte: a szerző első és második, 1977-es és 1979-es kolumbiai útjának emlékei elevenednek meg a *Remény és kétség között Bogotá utcáin* című kötet lapjain.

A bemutatót moderáló Hári Ildikó iskolanővér előzetesen elmondta: a könyv történetével párhuzamosan a jelenről is szólnak. Hangsúlyozta: amit Péter atya mondani fog az igen bölcs, azonban mégsem kinyilatkoztatás.

Mustó Péter felidézte az első találkozását a nyüzsgő Bogotával és egy utcagyerekekkel. A tizenkét éves körüli fiú koldult, ami felháborította az atyát: „Miért nem mész el dolgozni?”, szegezte neki a kérdést. A kis koldus szó nélkül távozott, azonban képe Péter atyával maradt.

Megdöbbsentem magamon. Milyen jognon mondtam neki, azt hogy menjen el dolgozni? Honnan vettem a bátorságot, hogy megítéljem, amikor semmit sem tudtam róla. Miért menne dolgozni? A mi társadalmunk tiltja a gyermekmunkát. Akkor szembesültem a saját képtelen reakciómmal, s azzal, hogy ez már számtalanszor megesett velem – fogalmazott a szerző, aki e ponton párhuzamot vont a jelenrel: ma a menekültekkel kapcsolatban könnyedén kijelentjük, mit kellene csinálniuk, mit csinálnak rosszul. De mi alapján ítélkezünk?

A következő felelevenített történet főszereplője az a lázas kisgyerek volt, akit váratlanul bíztak páter Mustó gondjaira. „Fel voltam dűlva, pontos napi programot állítottam össze, erre egy beteggel kellett foglalkoznom. Később rájöttem, azért tartottam a gyereknél fontosabbnak elintéznivalóimat, mert azokat én magam találtam ki. A saját életem megszokott menetét akadályozta a lázas beteg” – fogalmazott az író.

Majd egy harmadik találkozást is bemutatott, amely szerepel a könyvében. Ez egy fiatalemberrel való találkozás volt, aki nem tágitott mellőle, mert törődést, foglalkozást, szeretetet akart. „Nem tudtam elviselni a látványát sem. Gondozatlan, piszkos, ronda volt. Legalábbis annak láttam. Könnyen mondtam ítéletet felette, pedig az volt a fontos, hogy jobban odanézzek, hogy meglássam, mit tanít nekem Isten” – mesélte el a szerző.

Az ismeretlentől való félelemmel kapcsolatban Péter atya megjegyezte: ha azt halljuk, menekültáradat, megijedünk. Azonban, ha közelebb megyünk hozzájuk, megismerjük őket, félelmünk eloszlik.

Amikor utcagyereket láttam, elfogott a riadalom, a megvetés, az undor. Majd miután elmesélte élettörténetét, megláttam benne az embert, a segítségre szoruló embert – figyelmeztetett az atya.

Hogy miként tekintenek Kolumbiában az utcagyerekekre, azt jól példázta Mustó Péter egyik ottani, rendőr munkatársának véleménye. Az illető úgy vélte, meg kell próbálni megváltoztatni őket, amennyiben azonban ez tizenhat éves korukig nem sikerül, akkor le kell löni mindegyiket.

Újabb példát vett könyvéből a szerző: „Amikor megkérdeztem ezektől a gyerekektől: jók vagytok-e, csak hallgattak, mint a csuka. Egyikük sem merte azt válaszolni, hogy ő jó. Megkérdeztem hát: a madarak, a virágok jók-e? Kórusban kiabálták: igen. Ha engem kérdezne valaki, jó vagyok-e, tudva ugyan, hogy minden ember bűnös, a lelkem mélyén mégis azt felelném, igen. Szüleink azt éreztették velünk: jók vagyunk, csak néha rosszat teszünk.”

A jelen Magyarországnak rászorulóival kapcsolatban Mustó atya hangsúlyozta: a nyomorban lévő ember nem tud magán segíteni, nyomorával szólít meg bennünket. Legyen akár koldus, akár menekült. Nagy kérdés, hogy a társadalom mit tesz, elfordul, vagy megpróbál segíteni?

Barátom mesélte, hogy ismerősével beszélgettek az utcán, amikor odalépett hozzájuk egy fiatalember. Az ismerős sietett, ezért azzal rázta le: veszek magának valamit, de pénzt nem adok, majd rohant a dolgára. Barátom beszélgetni kezdett a koldusnak vélt fiatalemberrel, akiről hamar kiderült, Erdélyből érkezett, szeretne munkát találni és normális életet élni. Ha odafordulunk, ha jobban megnézzük azt, akit kerültünk, új világ nyílik előttünk. Megértünk valamit Isten világából, magából Istenből – jegyezte meg Mustó Péter.

A kolumbiai mintabörtön sajátos világába is bepillantást nyújtott a szerző: „Ott jártamkor a baloldali szárnyban a baloldali gerillák, míg a jobboldaliban a jobboldali gerillák uralkodtak. A közönséges bűnözőket elosztották maguk között. A törvényeket is ők diktálták, nem a börtönőrök. Tulajdonképpen ők vigyáztak fogvatartóikra. A többszintes, több udvarral rendelkező épület hemzsegett az üzletektől, szinte mindent meg lehetett vásárolni, kivéve a szabadságot.”

Amikor valami félreértés folytán az atyára rácsukták a kijárat rácsos kapuját, pánikba esett. Úgy érezte, menten el kell rohannia, cserbenhagyva azt, akihez látogatóba érkezett. Otthagya a kirekesztettet, akivel sor-közösséget akart vállalni.

A félelem bénít, a félelem bezár. Azért kaptuk a félelmet, hogy óvatosak legyünk, nem azért, hogy rá hallgassunk. Ha a félelmünkre hallgatunk, képtelenek leszünk továbblépni az életben – hangsúlyozta Mustó Péter.

Fotó: Thaler Tamás
Ditzendy Attila/Magyar Kurír

A siker FEJBEN dől el?

Létszükséglet, hogy minden embernek, minden gyermeknek legyen önbizalma, tisztában legyen az értékeivel és értékesnek érezze magát. Csak így tudja aztán értékelni sikereit, így érezheti magát jól a bőrében, lehet elégedett a munkájával, külsejével, családjával és környezetével. Mi az, amittől értékesnek érzem magam? Egyáltalán tisztában vagyunk-e azzal, mi az érték? Vajon az önbizalom tanulható? A kérdésekre Bóna Adrienne klinikai szakpszichológus válaszol.

Milyen alapvető feltételek szükségesek ahhoz, hogy az embernek épüljön az önbizalma?

Az önbizalom kialakítása és kialakulása nagyon korai folyamat az ember életében. Már csecsemőkorban létszükséglet, hogy létrejöjjön az a kölcsönös bizalom az anyával, amiből majd a későbbi önbizalom táplálkozhat. Egyrésztől fontos, hogy az anyuka bízson önmagában, hogy képes legyen felismerni csecsemője jelzéseit, és képes legyen őt megfelelően táplálni, ellátni, gondoskodni róla; másrészt a gyermeknek is bíznia kell abban, hogy ha jelzést ad, ha sír, akkor felismerik a szükségleteit.

Ezek szerint azt is gondolhatnánk, hogy a jól táplált csecsemők felnőve is megfelelő önbizalommal rendelkeznek majd, ez azért nem ilyen egyszerű.

Ezt így nem jelenthetjük ki, hiszen az önbizalom fejlődése tovább folytatódik a kisgyermekkorban. Mondhatjuk, hogy a totyogó, mászó korszakban is óriási szükség van a kölcsönös anya-gyermek bizalomra. Ebben az életkorban fontos, hogy ne korlátozzuk a kicsit abban, amire már képes vagy képesnek érzi magát, ugyanakkor mindig legyünk ott a háttérben, ha szükség van ránk, hogy pl. megelőzzük a baleseteket. Biztosan mindenki látott már játszótéren különböző típusú anyukákat. Vannak olyanok, akik egy beszélgetésbe elmerülve nem igazán figyelnek a gyerekeikre, sokszor csak szerencse kérdése, hogy nem történik nagy baj. De az is lehet, hogy ezek a mamák ösztönösen tudják, hogy gyermekeik elég ügyesek és önállóak, és erre az önállóságra szükségük is van. Aztán van az a típusú anyuka, aki minden pillanatban fogja a gyermeke kezét, nem engedi felmászni sehová, mindig figyelmezteti, hogy le fogsz esni, megütöd magad stb. Egyik eset sem optimális, hiszen a megoldás a kettő között

van. Azok az anyukák fejlesztik igazán a gyermekeik önbizalmát, akik engedik az új dolgok kipróbálását, de közben ott vannak a háttérben, hogy el tudják kapni őket az utolsó pillanatban konkrét és átvitt értelemben egyaránt. Szülőként sokszor nehéz nézni, ahogy főleg nagyobbacska, esetleg már kamaszkorú gyermekünk fejfel rohan a falnak. De ne felejtjük el, hogy nem biztos, hogy mindig azzal segítünk, ha a fal elé állunk, vagy odébb toljuk a falat. Néha nekik is meg kell tapasztalni a fájdalmat, amit utána szülőnek és gyerekeknek együtt kell elviselni. A szülő dolga ilyenkor, hogy készenlétben álljon egy zsebkeendővel és letörölje a gyerek fejét. Természetesen minden esetben fel kell mérni a gyermek képességeit, és ehhez mérten kell mindig egy picit nehezebb feladatba beleengedni.

Ha van önbizalmam, akkor az egyenesen arányos azzal, hogy értékesnek tartom magam, illetve, hogy reális az értékítéletem?

Az önbizalomnak is különböző területei vannak. Amikor iskolás korról beszélünk, már nagyon fontos tényezővé válik a reális visszajelzés a szülő részéről. Fel kell mérnünk, hogy gyermekünk miben tehetséges, miben tud értékeset alkotni, miben tud teljesen kibontakozni. Ugyanígy azt is tudnunk kell, hogy mi az, amibe nem érdemes időt és energiát fektetni, mert nem fog sikereket elérni. Ha nincs jó hangja az énekléshez, vagy alkata a baletté, de a gyermek ragaszkodik hozzá, akkor ne tiltsuk, de keres-

sünk neki valami olyan elfoglaltságot is, amiben igazán sikeres lehet.

Van-e kulturális vagy társadalmi különbség abban, mit és kiket tartunk értékesnek?

Igen, ebben is nagy különbségek lehetnek. Ez már ott megmutatkozik, hogy egy gyermek osztálytársai értékesnek tartják-e azt, amiben ő teljesít kiválóan. Például hiába érdeklődik valaki a dinoszauruszok iránt, és esetleg tud róluk nagyon sok mindent, ha az osztálytársak, a többség ezt nem tartja értéknek. Ilyenkor van nagy szerepe a pedagógusnak, hogy mindig adjon lehetőséget a bemutatásra. Ez ugyanígy vonatkozik azokra, akik esetleg a főzésben, sütésben vagy

varrásban tűnnek ki a többiek közül, és nem a matematikában vagy történelemben. Meg kell adni a lehetőséget, hogy az osztály is értékesnek tartsa ezeket a tulajdonságokat, mégpedig úgy, hogy mondjuk minden hónapban egyszer a jól főző-sütő kislány hoz kóstolót. Egy idő után minden biztonnal várni fogják a többiek ezt a napot, és értékelni fogják a tudását. Először tehát meg kell találnunk azt a területet, amiben a gyermekünk a legjobb lehet, és aztán meg kell mutatnunk ennek az értékét. Az identitás, az ön-azonosság csak akkor lesz igazán sikeres, ha azt a kultúra is elismeri.

Vannak különböző típusú gyermekek, akiknél nem mindig ugyanaz a motivációs recept. mire érdemes odafigyelni szülőként és pedagógusként?

Vannak az úgynevezett „túlzottan optimális” környezetben felnövő gyermekek. Ők azok, akik szinte minden szakkörön, külön foglalkozáson, versenyen ott vannak, akik szeretnének egyaránt jók lenni a sportban, zenében, matematikában, vagy épp az idegen nyelv tanulásban. Ha ezek a gyermekek nem találkoznak időben a kudarcral, az ahhoz vezethet, hogy a későbbiekben a sikertelenségeket nagyon nehezen élik meg.

Mi a helyzet azokkal a gyerekekkel, akik nehezen viselik a plusz terheket, mégis a szülők erre kényszerítik őket? Árthatunk azzal, ha túl sokat várunk el?

Igyekeznünk kell elkerülni azt, hogy valami olyasmit erőltessünk a gyerekeinkre, amit magunknak nem sikerült elérnünk. Ne tőlük várjuk a saját álmaink megvalósulását. Nyilván minden szülő a legjobbat akarja a gyermekének és mindig valami többet akar, mint amit ő maga elért. Ez érthető, de soha ne felejtsük meg a gyermek valós teherbírásáról, vágyairól. Igen szerencsésnek mondható az a helyzet, amikor a szülőnek és a gyermeknek azonos az érdeklődése, hasonlóak a képességeik és teherbírásiuk is, hiszen ekkor az egymásra hangoltság nem okoz nagy különbözőséget, feszültséget. Sokkal nehezebb helyzetben vannak azok, ahol mondjuk a szülő az aktívabb kapcsolódást, pl. sportot szereti, a gyermek pedig nyugodtabb temperamentumú, és szívesebben marad otthon.

Vannak azonban olyan gyermekek, akiket épp az elvárásainkkal tudunk motiválni, tehát feladatok és noszogatás nélkül nem használja ki az erőforrásait. Velük mit tehetünk?

Fontos, hogy a szülő minél több lehetőséget mutasson a gyermeknek, hogy legyen miből választania. Fontos, hogy kipróbálhasson különböző dolgokat, hogy megnézhesse, mi az, amit hosszú távon tud majd csinálni.

Családi kuckó

Folytatás →

Mondják, hogy ne engedjük a gyerekeknek, hogy abbahagyják azt, amibe belekezdtek. Pedig gondoljunk csak bele, mi felnőttek is mennyi munkahelyet váltunk, vagy hányszor hagyjuk abba az épp kiválasztott edzésünket, fogyókúrát, hobbit.

A lényeg az, hogy keressenek és mindig találjanak valamit, amit kipróbálhatnak, mert ki tudja, lehet, hogy épp így talál rá a sikerességére. A pszichológia egyébként két típusra osztja az embereket e tekintetben: vannak a kudarckerülők és a sikerorientáltak. Az előbbiek mindig a biztosra mennek, kevesebbet kockáztatnak, mert inkább félnek a kudarctól. Az utóbbiakat a siker elérése motiválja, egyre magasabbra rakják majd a léceket és mindig elérnek valamit úgy, hogy tisztában vannak a képességeikkel. Ezek az orientációk persze attól is függenek, hogy milyenek a szüleink, a környezetünk.

Hogyan derülhet ki az, hogy a gyermek merrefelé orientálódik, milyen a tűrőképessége, mennyire motiválható?

Erre szokták azt mondani, hogy a szülő ismeri legjobban a gyermekét. Már egészen kicsi korban láthatjuk, hogy a játékban, a tanulási folyamatokban hogyan reagál. Képes-e ezerszer is felpakolni a ledőlő kockatornyot, vagy néhány próbálkozás után otthagyni és másik játék után néz. Láthatjuk kicsi korban már azt is, hogy a figyelmé könnyen elterelhető-e vagy épp makacsul ragaszkodik egy adott játékhoz. Ez a kitartás irányába mutat. Sokszor azt mondjuk ezekre a gyerekekre, hogy makacs vagy konok, de valójában kitartó és elszánt, amit később érdemes kamatoztatni. Szerencsére a szülők nagy része ezt ösztönösen tudja. Főleg, ha több gyermek van, a különbözőségeiket is hamar fel szokták ismerni.

Mi a helyzet azokkal a gyerekekkel, akik nem tudnak kitűnni semmivel a többiek közül, és nincs semmi hobbijuk, amivel leköthetik magukat? Fontos, hogy kitéjünk valamivel a környezetünkből?

Igen, ez nagyon fontos, mert sajnos ennek hiányában kerül elő leginkább a drog, a magatartászavar és az egyéb problémák. Nem kell nagy dolgokra gondolni, ha azt mondom, mindenkinek kell valami, ami a sajátja, és amiben jó. Már beszélünk arról, hogy lehet ez a főzés, bútorkészítés, takarítás, öltözködés, humor vagy valamilyen sport, és még sorolhatnánk a lehetőségeket. Felnőttkorra el kell jutnunk oda, hogy pontosan tudjuk, mik az erősségeink és mik a gyengeségeink. Nincs olyan, hogy valaki semmiben sem jó. Csak sokszor nehéz megtalálni, hogy kinek mi az erőssége. Ez sajnos részben az oktatási rendszer hibája, mert leginkább a lexikális tudásra helyezi a hangsúlyt, részben pedig a társadalomé, mert bizonyos képességeket nem tart értékesnek.

Mondhatjuk azt, hogy eltűntek az értékeink?

Köztudomású, hogy jelenleg értékválságban élünk. Sajnos a szülők is bizonytalanok a valódi értékek tekintetében. Ennek több oka is lehet. Beszélhetünk a média hatásáról, a családok széthullásáról vagy a kétkézi munka elértéktelenedéséről, a családi hagyományok kihalásáról vagy épp a felgyorsult világról. Gondoljunk csak bele még a rendszer-váltás idején, ha valaki tanárnak, orvosnak vagy ügyvédnek tanult, akkor úgy érezhette, hogy társadalmilag megbecsült, jó megélhetést biztosító szakmát választ magának. Mindössze 25 év elteltével ez már nem mondható el egyértelműen ezekről a foglalkozásokról. De ugyanígy beszélhetünk arról, hogy a házasságban akkoriban még hosszú távon gondolkodtak a fiatalok, ma már félnek elköteleződni. Nem költöznek külön a szüleiktől, sokszor még 30 év fölött is a szülők tartják el a gyerekeket. Egyre kevesebb családi hagyományt őrzünk, már nem tartják sokan fontosnak a vallás átörökítését sem. Ilyen világban egyre nehezebb megtalálni az értékeket.

Ezek szerint azt tartjuk értékesnek, ami hosszú távon biztosíthatja a jövőnket?

Igen, hiszen az ember a gyerekeiben, a tanítványában, a munkájának gyümölcsében él tovább. Genetikailag és eszmeileg is szeretnénk továbbadni, továbbörökíteni azt, ami a miénk, amitől azok vagyunk, akik, mert akkor érezzük magunkat sikeresnek. Ez természetes vágya, szükséglete mindenkinek.

Átvétel a Szív újságból

Max Lucado

Jó vagy rossz?

Nagy, vagy II. Frigyes porosz királyt (1712-1786) idősebb korában így is nevezték: „az Öreg Frici”. Sok anekdota maradt fenn ennek az uralkodónak az életéből, aki igazságszeretetéről volt híres.

Egyszer állítólag ellátogatott egy börtönbe. Csaknem valamennyi bentlakó azt bizonygatta neki, hogy ártatlan. Mindnek megvolt a maga mentsége vagy öngazolása. Csupán egyetlen ember vallotta magát bűnösnek. Ő az ország legnagyobb gazemberének tartotta magát, és teljes részletességgel elmesélte, miként tért rossz útra, lett bűnöző, és hogy ezt mennyire bánja. Erre a király állítólag ezt mondta a bűnbánó rabnak:

„Te vagy itt az egyetlen gazember a csupa tisztességes ember között. Tűnj el innen, még mielőtt megrontod az összes többi.”

Így ez a férfi visszanyerte szabadságát, mivel bűnösnek vallotta magát, és megbánta addigi életét. Jó néhány év börtönbüntetést engedtek el neki.

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonozságtól”

Istennél is a bűn megvallásával számíthatunk kegyelemre és a büntetés elengedésére. Itt azonban nem emberi bíró ítél meg bennünket embereket, hanem a Teremtőnk. Ő pedig erre a következtetésre jut:

„... nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem” (Róma 3,12b).

A bűnelkövetőket minálunk meghatározott pénzbüntetésre vagy szabadságvesztésre ítélik. Isten ítélete ellenben minden emberre nézve így hangzik: „Bűnös, és örök büntetés”. De kegyelemben részesülhetünk Jézus Krisztus által, aki irántunk való szeretetből engedte magát keresztre szegezni, és mindazok büntetését magára vette, akik Isten előtt belátják vétkeiket, és megbánják tetteiket. Nekik Isten meg nem érdemelt módon örök életet ígér a mennyben.

Hamvas Béla:

A láthatatlan történet

„A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja.

A fény csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle.

Mert amikor bennünket elküldtek, az útra bocsátó Hatalom így szólt:

Rád bízok minden embert külön, kivétel nélkül mindenkit, seğıts, adj enni, adj ruhát, mindenkire vigyázz úgy, mint magadra, és ne hagyd a sötétségben elmerülni.

Amit szerzel, amit elérsz, amit tudsz, amit átélsz, osszad meg. Az egész világ tied.

Szabad vagy a kövektől az éterig.

Ismerd meg, hódítsd meg, senki se tiltja, de jaj, neked, ha magadnak tartod.

Elbocsátlak téged is, mint mindenkit:

felelős vagy minden emberért, aki veled él,

s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál,

és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg.

Most eredd és élj, mert a világ a tied!

Ady Endre

Szent Margit legendája

Vallott nekem a Nyulak-szigete
Regék halk éjén. Ime, a titok:
Királyi atya klostomba veté
Legendák szüzét, fehér Margitot.
Álom-leány volt: egy fojtott sikoly.
Ájulva hullt egy durva szó miatt.
S robogtak a királyi udvaron
Hajrázó, vad, bozontos férfiak.
Nyugatról várt sokáig valakit.
Nem vadbajszú, lármás, mokány nagyúr,
Dalos, törékeny, halk fiú legyen,
Asszonyos, kósza, könnyes trubadúr.
Már régen várt s megbénult szive.
Zúgott a vár, prűszkölő kún lovak
Hátán érkeztek hetyke magyarok.
Ő nem jött: egy csöndes álom-lovag.
Ő nem járt a Duna táján soha,
Egy halk dalu és halk csókú legény.
És Jézusnak áldozák Margitot,
Ki ott halt meg a Nyulak-szigetén.

Ferenc pápa imája az irgalmasság éve kapcsán

Urunk Jézus Krisztus, Te megtanítottál minket, hogy irgalmasok legyünk, mint a mennyei Atya, és azt mondtad nekünk, hogy aki téged lát, az Őt látja. Ragyogtasd ránc arcodat és szabadok leszünk.

Szeretettel teli tekinteted megszabadította Zakeust és Mátét a pénz rabságából; a házasságtörő asszonyt és Magdolnát attól, hogy boldogságukat csupán egy teremtményben keressék; sírásra fakasztotta Pétert a tagadása után, és biztosította a mennyországot a bűnbánó latornak. Add, hogy valamennyien személyesen hozzánk szólónak halljuk szavaidat, melyeket a számariai asszonynak mondtál: „Ha ismernéd Isten ajándékát!”

Te vagy a láthatatlan Atya látható arca, azé az Istené, aki mindenhatóságát elsősorban a megbocsátás és az irgalmasság által mutatja meg. Add, hogy az Egyház a világban a Te látható arcod legyen, feltámadt és megdicsőült Uráé. Te azt akartad, hogy papjaid is gyöngeséggel legyenek felruházva, hogy igaz együttérzéssel viseltessenek azok iránt, akik tudatlanságban és tévedésben vannak. Add, hogy bárki hozzájuk járul, úgy érezze, hogy Isten várja, szereti őt és megbocsát neki.

Küldd el Lelkedet és szentelj meg mindnyájunkat felkenése által, hogy az irgalmasság szentéve legyen az Úr kegyelmi esztendeje, és Egyházad megújult lelkesedéssel vihesse el a szegényeknek az örömhírt, hirdesse a börtönök foglyainak és az elnyomottaknak a szabadságot, a vakoknak pedig adja vissza látásukat.

Szűz Mária, az Ir-galmasság Anyja közbenjárására kérjük ezt Tőled, aki élsz és uralkodol az Atyával és a Szentlélekkel egységben mindörökkön-örökké. Amen.

MENTASZÖRP HÁZILAG -VIRÁGOS MARIKÁTÓL

Hozzávalók:

- 2 csokor menta levél,(gyenge ágakat vágok le)
- 2 kg cukor
- 2 liter víz
- 2 db citrom
- 3-4 dkg citromsav

1. A fiatal menta ágakat jól átmoszuk.
2. A felkarikázott citromot, a vizet (amit egy picit bővebben mértem:+1-2dl),és a menta ágacs-kákat (melyet nyári időben, mivel növésben van, szintén bőven mértem), beletesszük egy fazékba és egy napra hűvös helyre tesszük.
3. Másnap beletesszük a cukrot és a citromsavat,és felforraljuk,takarék lángon pár percig forni hagyjuk.
4. Ha kész kiszedjük belőle a citromot és az ágacs-kákat.
Ezt is már egyszerűbben csinálom,egy szűrőn átszűröm, az ágacs-kákat és a citrom belsejét is megnyomkodom, hogy minél kevesebb lé menjen veszendő-be.
5. Végül egy picurka zöld ételfestékkel színezem, hogy enyhe zöld színt kapjon.
A fő indok: amikor citromfűből is csináltam, melynek a készítési módja ugyan ez, meg tudtam különböztetni egymástól.
6. Forrón üvegekbe töltjük,lezárjuk, és meleg takarók közé : száraz dunsztba rakjuk az üvegeket kihűlni. Így téli időben megfázás esetén ajánlom köhögés csillapító hatása miatt. akár üdítőként,vízzel vagy teába keverve.
Nyári melegben pedig kifejezetten hűsítő. Most is el lehet készíteni, hiszen az üzletekben lehet kapni cserepes mentát, ha az ágacs-kákat levágtuk róla, ne dobjuk ki a tövet, ablakba tegyük és öntözzessük, újra meg fog lepni bennünket ágacs-káival. Aztán tavasszal a szabadba kitesszük,és ott tovább fog növekedni. Kedves egészségükre!

JÓ ELVÁGVALLI

Czakó Gábor

Eurábia

Egy csepp közelet

Ha otthonunkban akad egy csendes sarok, ahol elgondolkodhatunk a világ mostani folyásán, vagy inkább tajtékezésán, és gondolatainkat el akarjuk csitítani, akkor a régiiek szerint ajánlatos számolni. A számok raskosgatása gépies dolog, elzsongítja az agyat. A szürkeállományt akár aludni is küldhetjük. Míg föl nem riadunk. Vagy el nem bóbiskolunk. A könnyű szunyókálás gyakran álmodást vetít a tudatunkba: például látjuk a Bécstől Bangladesig, Malajziáig érő gyalogos meneteket, és a számolás eredményét! Ha napjában nyolctízezernyi vándor érkezik, akkor az egy hónap alatt háromszázezer, negyed év alatt egy millió, esztendőnként négy. És árad a tömeg Afrikából is, különösen, amióta az USA nagylelkűen elhárította útjából a Kadhafi-féle Líbia nevű akadályt, meg Tunéziát. Ugyanő noszogatja is a resteket az Iszlám Állam nevű alkotása által.

Okkal jönnek a volt gyarmatlakók, hiszen évszázadokon keresztül Nyugat-Európa mai gazdag országai szipolyozták őket. A saját javaikat kérik vissza. Jogos örökségüket, hiszen eljött az idő: azt a hírt hozták nekik, hogy Európa halott. Biológiai is, eszmeileg is, mivel sem szaporodni nem képes, sem hinni, sem gondolkodni. Olyan egyéneket választott vezetőinek, akik a sírját ássák.

A gyalogság fölött és mellett méregdrága taxikon, repülőkön cikázik a tisztikar: ellenőrzi, hogy rendben mennek-e a dolgok.

Rendben mennek, mert pár ezren ugyan tengerbe fültek, vagy végeztek velük mérges állatok, szennyes vizek és ezerféle megpróbáltatások sokasága, de ilyen méretű hadműveletben mindig van káló – nem is kevés...

Akik, úgymond, odavesztek, azok győztesek: már mind boldogan élvezik a hurik mézes csókját a Paradicsomban...

A menetelők is boldogok, hiszen kiválasztottak: új birodalmat fognak alapítani, Eurábiát. Csupa muzulmánokkal, óriás mecsetekkel, tömérdek pénzzel. Az éjjel-nappali kocsmák helyén reggeltől-reggelig ezeregyéjszaka lesz.

A Nagy Utazás tervezői nem boldogok, nekik az ilyesmi nem osztályrészük. Nekik nem adatik meg. Az ő fölvilágosultságuk felhőkakukk-varában ilyen pórias vágyak nem bűzlenek. Egész lényüket átítatja áldozat mivoltuk. A világ összvagyonának 90%-át nem önzésből szerezték meg, hanem azért, hogy alkalmatlan, avatatlan, ne kerteljünk, avathatatlan kezekbe ne kerüljön.

Ők sosem lehetnek elégedettek, akkor sem, ha számukra tűrhetően alakulnak a dolgok. Most nagyjából ez a helyzet. A kivénült kontinens kulcs országait és köz-szervezeteit az ő barátaik kormányozzák, nemkülönben a tudatokat is. Már a XIX. században kialakultak a „keretek”: butító iskolarendszer, álkultúra, izmusművészet, fölforgató politika. A kis büdös, festékszagú sajtóból bűbajos lepke bújt elő: a szórakoztató álomipar. Legnagyobb győzelmük, a kamatos kamat elfogadtatása óta, tehát jó félévezrede ragyogóan működik csodamalmuk, Gazdaságkor és kizárólag nekik örül.

A templomokban kőfejtők nyílnak, a könyvtárakban poénbányák, mert se Shakespeare, se Plátón, se Mozart nem kerül zúzdába, hiszen teli vannak ma is használható poénokkal.

Eurábiában is a Tervezők teremtménye lesz az uralkodó. A nem nélküli ember, akit nem fog érdekelni, hogy ki volt a nagyapja, sőt, az sem, hogy ő fiú-e vagy lány. Ilyen, antipiszí szavakat nemhogy a szájára nem vesz, de álmába sem enged be. Természetesen az sem érdekli majd, hogy mi végre van a világon. Az ilyen és hasonló kérdéseket örültségnek

fogja tartani. Ha valahol effélet hall, azonnal telefonál a rendőrségre, sőt, ami még keményebb, a fészbukon is följelenti a lázítót.

Jézus kiemelte az Isten-ember viszonyt a faji kapcsolatból, és minden Ádám összes ivadéka számára megnyitotta a lét teljességét. Az emberi személy gyökerét a megváltásba helyezte, onnan is táplálja. A gazdaságkori fordulattal Európa fokról fokra, de terve szerint gyökerestül elvetetette a kereszténységet. Ma multikultit nyom a helyére, hogy ne legyenek gyökereink.

Az iszlám erre hevesen bólogat: az igaz hitet kell terjeszteni, a szent háború által is. Saría, vahabiták, szó szerinti Korán. Ez összefér a pénzvilág kiszolgálásával, hiszen az csak kereszténység nélkül lehet zavartalan.

Eurábia-EU a lélekkeresésre szerződött.

Reményik Sándor

Sóhaj a mindenségért

Vasárnap. Harangszó. Egy asszony elmegy
Mellettem. A harangszóra megáll.
Összeteszi kezét, fohászkodik
Az utcán elmenőben:
„Uram Jézus
A rosszakon is könyörülj!” –
A rosszakon is könyörülj:
Ennyi egy-vers-soros imája.
Az asszony kendős, falusi
És amint mond, magának mondja,
S a láthatatlan csillagoknak.
Már megy tovább.
Mi fakasztotta
E furcsa, percnyi, falusi imát
Itt, a városban, közelemben?
Igen, épp az én közelemben –
S miért, hogy elfeledni nem tudom,
S gondolkodok rá újuló gondolattal,
Újuló kinnal s enyhüléssel?
Mi fakasztotta e furcsa imát?
Mint egy könnycsepp, mint egy villámcsapás,
Mint morajló s meginduló föld,
Mint megnyíló föld a lábam alatt:
Olyan volt.
Mi fakasztotta: részvét, büntudat,
Az utcán, harangszóra, éppen ott?
Sejthette-e, hogy az egész
Lángbaborult
Mindenségért imádkozott?!

AKIK NAP MINT NAP SEGÍTENEK

Szenténé Simon Ágnes vagyok. 1964.-ben születtem Nagyatádon. A középiskolai tanulmányaimat Nagykanizsán végeztem a Winkler Lajos Vegyipari Szakközépiskolában. Az iskola elvégzése után a nagyatádi konzervgyár laborjában dolgoztam több évig.

Férjezett vagyok és egy fiúgyermek boldog édesanyja. Jelenleg a nagyatádi Industrie Elektrikben dolgozom. Gyerekkoromban a barcsi nagymamámnál a nyaralás alatt jártam misére, de rendszeresen imádkoztam, amire Ő tanított. Fiam hittanra járása óta vagyok heti templomba járó, ezt a nagyatádi nagymamámnak köszönhetem, mert Ő íratta be hittanra a fiamat.

Mindig tudatosította, hogy Isten létezik és nem hagy el minket. Amikor misére kellett kísérni a fiam, még örültem is, hogy vele mehetek. Azt hiszem ez volt az első nagyobb lépés Isten felé. Később férjemmel együtt felnőtként béralkoztunk, majd egyházban is megesküdtünk.

Pár év múlva képviselő testületi tagként segítettem az egyház munkáját 2014-ig. Jelenleg a henézi templom takarítását, és rendben tartását végezzük Káplárné Pandúr Ritával, amiben nagy segítségünkre vannak férjeink.

A jó Isten segítségét folyamatosan érezzük, és próbálunk hálát adni munkánkkal.

JANUÁRI PROGRAMOK

December 31.	18.00 Év végi hálaadás a plébánia-templomban
Január 1.	Újév, Szűz Mária Istenanyaságának ünnepe, teljes vasárnapi miserend
Január 8.	Felnőtt katekézis az esti misét követően
Január 16.	Timóteus Kör fiataloknak az esti misét követően
Január 18-24. (Ökumenikus imahét)	Január 23. 15.00 Ökumenikus vetélkedő Lukács evangéliumáról a Műv. Házban
Január 29.	Olvasóköri (Bölcsőre hulló fények és árnyak)
Január 30.	De. 10.00 Csocsóverseny hittanosainknak a kolostorban
Január 30.	Az esti órákban egyházközségi jótékonyági bál az épülő orgona javára a városi sportcsarnokban

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520